

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กาญจนา นาคสกุล. ๒๕๓๘. ภูมิปัญญาไทยในสำนวนไทย. การสัมมนาเรื่องภูมิปัญญาไทยใน ภาษาและวรรณคดีไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ทองกาว.
- กาญจนา นาคสกุล และคณะ. ๒๕๒๔. การใช้ภาษา. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ เคล็ดไทย.
- ไกลรุ่ง อามระดิษ. ๒๕๓๒. ร้อยแก้วแนวขบขันของไทยตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕ ถึงรัชกาลที่ ๗. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- คณะกรรมการจัดงานบุคคลแห่งปี ครั้งที่ ๖. ๒๕๔๐. กว่าจะมาเป็นผู้บุกเบิกการพูดของคนชื่อ ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. Man of the Year ๑๙๙๗ บุคคลแห่งปี ครั้งที่ ๖. (ม.ป.ท.) (จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสฉลอง ๒๕ ปี ศูนย์พัฒนาบุคลิกภาพ.)
- ชลดา เรืองรักษ์ลิขิต. ๒๕๒๘. อักขรวิธีและการใช้ภาษาของฮิวเมอริสต์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. ๒๕๔๒. หน้าที่ของอุปถัมภ์จากมุมมองของผู้พูดภาษาไทย. วารสาร ภาษาและวรรณคดีไทย ปีที่ ๑๖ (ธันวาคม ๒๕๔๒): ๒๕๙-๒๖๘.
- ต๋อย ชุมสาย, ม.ล. ๒๕๒๔. วรรณกรรมพินิจเชิงจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. ม.ป.ป. พูดได้-พูดเป็น. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮาส์.
- ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. ๖ ตุลาคม ๒๕๔๑. ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาบุคลิกภาพ. สัมภาษณ์.
- นพรัตน์ คงมาลา. ๒๕๓๒. การใช้ภาษาในสารคดีของวณิช จรุงกิจอนันต์ ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๒๐-๒๕๒๙. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤมล เจริญมา. ๒๕๒๕. ภาษากับเรื่องขำขัน. วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๓ (ตุลาคม ๒๕๒๕) : ๕๑-๖๓.
- นารีรัตน์ บุญช่วย. ๒๕๔๐. การนำเสนอความตลก. ศาสตร์แห่งภาษา ฉบับที่ ๙ (สิงหาคม) : ๒๖๓-๒๙๗.
- ประสงค์ ราชณสุข. ๒๕๒๘. การพูดเพื่อประสิทธิผล. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- พรพิมล ธิรคุณโกวิท และวิโรจน์ ธิรคุณโกวิท. ๒๕๒๗. พจนานุกรมอักษรย่อ ฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แพรวพิทยา.
- เพอร์ซัน, เคิร์ก อาร์. 2539. ภาษาเทศนาแบบพระพยอม กัลยาโณ : บทวิเคราะห์วงนลัทธิใน ปาฐกถาธรรม. ภาษาและภาษาศาสตร์ ปีที่ ๑๕ ฉบับที่ ๑ (กรกฎาคม-ธันวาคม) : ๑-๒๐.
- เพียรศิริ วงศ์วิภานนท์. ๒๕๓๑. การวิเคราะห์โครงสร้างความในภาษาไทย : ข้อเขียนประเภท แสดงความคิดเห็นในสาขามนุษยศาสตร์. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพียรศิริ วงศ์วิภานนท์. ๒๕๓๔. การวิเคราะห์ปริจเฉทภาษาไทย. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มารศรี สอทิพย์. ๒๕๔๒. ลีลาเสียดสีในวรรณกรรมของ ลาว คำหอม. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. ๒๕๒๕. พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพมหานคร : อักษรเจริญทัศน์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. ๒๕๓๙. ภาษิต คำพังเพย สำนวนไทย. พิมพ์ครั้งที่ ๘. กรุงเทพฯ : อรุณ การพิมพ์.
- ลักขณา สตะเวทิน. ๒๕๓๖. หลักการพูด. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- วิจิตรมาตรา, ขุน. ๒๕๕๑. สำนวนไทย. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- วิไลวรรณ ชนิษฐานันท์. ๒๕๓๗. รายงานวิจัยลักษณะภาษาไทยที่ใช้ผ่านสื่อมวลชนโทรทัศน์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมจิต ชิวปรีชา. ๒๕๔๐. วาทวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- สมทรง บุรุษพัฒน์. ๒๕๓๗. วจนะวิเคราะห์ : การศึกษาภาษาระดับข้อความ. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : สหธรรมิก.
- สวัสดิ์ บรรเทิงสุข. ๒๕๓๗. เทคนิคการพูด. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ฉบับแกระ.
- สุภาดวง เกิดโมะณี. ๒๕๓๗. การศึกษาการปราศรัยหาเสียงเลือกตั้งผู้แทนราษฎรตามแนวชาติ พันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร : กรณีศึกษาผู้สมัครพรรคพลังธรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุธา ศาสตร์. ๒๕๒๙. การเสนอความตลกด้วยการแสดงออกทางวาจา. เอกสารวิชาการ ศาสตร์
 แห่งภาษา ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
 (๖ มิถุนายน ๒๕๒๙) : ๕๕-๘๑.
- อาทิตา ชิวปรีชา. ๒๕๕๐. การวิเคราะห์บทบาททางเพศในรายการทอล์คโชว์ และวาไรตี้ทาง
 โทรทัศน์ไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิต
 วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Abrams, Meyer Howard. 1970. *A Glossary of Literary Terms*. Third Edition. United
 States of America : Cornell University.
- Burusphat, Somsong. . *The structure of Thai Narrative*. Summer Institute of Linguistics
 Publications in linguistics #๙๘. Dallas : University of Texas at Arlington and the
 Summer Institute of Linguistics.
- Hornby, Albert Sydney. 1990. *Oxford Advanced Learner's Dictionary of current English*.
 Fourth edition. New York : Oxford University Press.
- Longman. 1995. *Dictionary of Contemporary English*. Third Edition. Great Britain : RR
 Donnelly & Sons.
- Mish, Frederick C. 1989. *Webster's Ninth New Collegiate Dictionary*. Springfield :
 Merrium-Webster Inc.
- Morris, William, ed. 1982. *American Heritage Dictionary*. Second College Edition.
 Boston : Houghton Mifflin.
- Nash, Walter. 1987. *The Language of Humour*. London : Longman
- Neufeldt, Victoria, ed. 1994. *Webster's New World Dictionary of American English*. ๓rd
 College ed. New York : Webster New World.
- Panpothong, Natthaporn. 1985. *A Pragmatic Study of Verbal Irony in Thai*. University
 of Hawaii Ph.D. dissertation.
- Paulos, John Allen. 1984. *Mathematics and Humor*. USA : The University of Chicago
 Press.
- Person, Kirk Roger. 1993. *Discourse Considerations in the Hortatory Speech of Phra
 Phayom*. Chiang Mai, Thailand : Payap University thesis.

- Sherzer, Joel. 1985. Puns and Jokes. In Teun A. Van dijk (ed.) Handbook of Discourse Analysis. Vol. 8 : Discourse and Dialogue. Academic Press.
- Wilson, Christopher P. 1979. Jokes : Form, Content, Use and Function. London : Academic Press Inc.

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างปริญญะทอส์คໂ໑໓໔໕໖໗໘໙໐ของทินว้ฒนั มฤคพิทักษ์

ปริชเนทอส์โชว์ชุด ชีวิตมีใช้น้ำแข็งเปล่า

วันที่แสดง : ๑๗-๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๓

สถานที่ : ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

- ๑ (ทีนวัฒน์ออกมาจากวัสดุรูปคล้ายน้ำแข็ง ยกมือไหว้ผู้ฟัง แล้วร้องเพลงสั้น ๆ) (*)
อย่าแข็ง อย่าเศร้า อย่าเหงาหงุดหงิด อย่าท้อเลยมิตร ชีวิตมีใช้น้ำแข็งเปล่า (ซ้ำ) _ (ปรบมือ)
- ๒ นมัสการพระคุณเจ้าที่เคารพ _ ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพทุกท่าน วันนี้เป็นอีกวันหนึ่งซึ่ง
กระผมได้รับเกียรติสูงมากที่พระเดชพระคุณพระเทพวิสุทธิเมธี หรือเจ้าคุณปัญญานันทภิกขุได้มี
เมตตามาชมการแสดง รวมทั้งท่านผู้มีเกียรติทุกท่านซึ่งได้มาชมการแสดงสาระชีวิตหรือ Life Talk
Show ครั้งที่ ๕ ในวันนี้
- ๓ มีคนถามผมทุกวันนี้ระหว่าที่กำลังเตรียมงานบอก “ทำไมถึงตั้งชื่อจัดนัก ชีวิตมี
ใช้น้ำแข็งเปล่า แหม! จิตจัง” ผมก็ถามว่า “แล้วคุณซื้อบัตรรึยัง” บอก “ซื้อแล้ว” “ซื้อทำไม” “ก็
อยากรู้ว่ามันแปลว่าอะไร” ผมก็บอก “นั่นละวัตถุประสงค์ของการตั้งชื่อละ”
- ๔ วันนี้เราจะแสดงกัน ๕ ตอนนะครับ ตอนแรกคือ ชีวิตต้องสร้าง ตอนที่ ๒ ช่องว่าง
ระหว่างวัย ตอนที่ ๓ โลกกว้างทางอาชีพ แล้วก็พัก ตอนที่ ๔ ผู้บริหารทันสมัย และตอนสุดท้าย
หลักชัยในชีวิต และแสดงคนเดียวเหมือน ๔ ปีที่ผ่านมา
- ๕ ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพ ชีวิตคนเราไม่เหมือนน้ำแข็งเปล่านะครับ น้ำแข็งเปล่าเนี่ย
จิตซิด เย็นชา ไม่มีสี ไม่มีรส ละลายง่าย อายุสั้น แล้วเป็นเครื่องดื่มที่ถูกที่สุดบนเมนูอาหารและ
เครื่องดื่ม เวลาสั่งบอก “บอยน้ำแข็งเปล่าถ้วยนึง” ไม่ค่อยฟัง ไม่ค่อยฟัง ฟังไม่ได้ยินนะฮะ แต่ถ้า
สั่งเครื่องดื่มอย่างอื่นนะฮะ แหม! แคักระดือหรือวันรับมาเสิร์ฟเรา เพราะมันได้รสชาติเยอะกว่า
- ๖ ชีวิตคนเราเนี่ยไม่ได้เป็นเช่นนั้นนะครับ เรามีสีสน มีรสชาติ มีความหมาย มีสาระ
มีความสำคัญ มีจุดมุ่งหมาย มีอายุที่ยืนกว่าน้ำแข็งเปล่า และไม่ได้ละลายสูญหายไปง่ายๆแบบนั้น
ดังนั้น ใครก็ตามคิดว่าตัวเองไม่มีคุณค่า ไม่มีความหมาย อยู่ไปเรื่อยๆวันๆหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ
สังคม เป็นเศษเสี้ยวหนึ่งของโลก ไม่จริงฮะ ท่านกำลังมองตัวเองอย่างชนิดที่ว่าผิดมากทีเดียว
สำคัญตัวเองว่าไม่มีความหมายอะไรเลย ซึ่งไม่ใช่
- ๗ ในความหมายของมนุษย์นั้นไม่มีสิ่งใดที่จะสำคัญมากไปกว่าการมีชีวิต และชีวิตที่จะดี
นั่นคือชีวิตที่มีสาระ มีแก่นสาร มีจุดมุ่งหมาย มีเป้าหมาย และมีความสำคัญในตัวเอง และต่อผู้อื่น
ด้วย โดยความหมายเช่นนี้ เราจึงขอแนะนำว่าทุกชีวิตไม่ควรจะอยู่ไปเรื่อยๆโดยเปล่าประโยชน์
พระตถาคตได้ตรัสสอนว่า “ภิกษุทั้งหลาย เวลาว่างไปๆ พวกเธอทำอะไรอยู่” ชีวิตที่มีความหมาย
นั้นต้องไม่เหมือนน้ำแข็งเปล่า
- ๘ ผมเห็นคนบางคนไม่มีงานทำ ไม่มีงานทำซะ อยู่ไปเรื่อยๆ ผมกุมใจไม่มีตัว ลอ (ฮา)
กุมใจ ไม่มีตัว ลอ เสียเวลาจริง ๆเลย บางคนนอนทั้งวันซะ นอนตั้งแต่ทุ่ม ตื่นเที่ยงวัน แล้วลุก
ขึ้นมาพักผ่อน ๑ ชั่วโมงนะฮะ (ฮา) แล้วนอนต่อบ่ายโมง แสดงว่าที่นอนนั้นมันเหนียวจัดนะฮะ
(ฮา) พวกนี้เป็นลูกหลานสมุทรโฆษคำฉันท์ซะ (ฮา) พ่อชื่อกินนร แม่ชื่อกินนรี นอนตลอด

๙ สมัยผมเรียนหนังสืออยู่มัธยมหก วัดมกุฏกษัตริย์ อาจารย์ใหญ่ชื่ออาจารย์บุญยัง ทวดทรง สอนทุกวันเลย ตอนเช้าๆเคารพธงชาติเสร็จก็สอน “ศิษย์ที่รัก จำไว้ว่า เวลานอนยัง เหลืออีกเยอะ ไม่หลุมฝังศพ” (ฮา) ตอนที่มิชีวิตอยู่เนี่ยยังไม่ต้องนอนหรือก ทำงานให้หนักๆเข้า ัว้ ถึงเวลาเหนื่อยมันก็หลับเอง แต่อย่าไปรีบนอน เอาไว้ตายแล้วค่อยนอนนั่นนะ ตอนตายแล้วนะ สะ นอนอีกร้อยๆปีเลย ไปอยู่เค้าเรียกหมู่บ้านดินดอยที่อยู่บนเนิน มีกระถางรูปถ้วยนะสะ (ฮา) นอนให้สบาย ร้อยๆพันๆ ไม่มีปัญหา ไม่มีใครปลุกด้วย แต่ตอนที่มิชีวิตมีลมหายใจนี้ อย่าไปนอนให้มันมากนัก ทำงานชะบ้าง ให้มีความหมาย

๑๐ บางคนนั่งสูบบุหรี่ครึ่งวัน หมดไปซองนึง ถามว่า “สูบทำไม” “ฆ่าเวลา” โอโห!ไอ้ผม เนี่ยไม่มีเวลาสะ งานมันเยอะจริงๆเลยนะครับ เพื่อนเล่นฆ่าเวลาตั้งครึ่งค่อนวัน แหม!ถ้าผมซื้อได้ นะผมจะซื้อมา stockไว้ (ฮา) บังเอิญเวลามันซื้อไม่ได้ของใครของมันนะ ไม่ใช่มันหมดไปเฉยๆ น่าเสียดายครับ ต้องมาช่วยกันนะครับ ช่วยตัวเอง ช่วยสังคม ช่วยประเทศชาติ อย่าไปปล่อยตาม เรื่องตามราว เค้าเรียกพวกขอยืมกาลเวลาหายใจ นะครับ ไปเรื่อยๆเฉื่อยๆรู้สึกวันเวลามันก็ผ่านไปอย่างเชื่องช้าไม่มีความหมาย ชีวิตที่มีความหมายต้องชีวิตที่ทำงานหนัก มีความสนุกสนานกับ ชีวิต สนุกสนานกับงานพบปะผู้คน มีสังคมมากมายก่ายกอง ยังมีคนรู้จักมากมายยิ่งดี ผมเน้นทุก ครั้ง

๑๑ บางคนเกิดมาเนี่ย ไม่ค่อยอยากพบปะผู้คนนะสะ อยู่ที่ไหนก็อยู่คนเดียว ไปไหนก็ไปคนเดียว เดินคนเดียว นั่งคนเดียว กินข้าวกินคนเดียว พอใครมากินด้วยยกงานหนีนะสะ (ฮา) โอโห! ชีวิตเนี่ยจิตชิดมาก แล้วนี่ตรงไหนสะ นั่งจุ่มปึกตรงนั้นนะ ไม่คุยกับใครเลย นะสะ ถามว่า”ทำไม ไม่คุย” “ไม่รู้จะคุยอะไร” “ทำไม” “มันซีกันนะ” ซีกันเลยไม่คุยนะสะ “แล้วคนโน้นนะ” “คนโน้นไม่รู้จักนี่” ก็เลยไม่คุยนะสะ “แล้วคนนั้นล่ะ” “คนนั้นรู้จักแต่ไม่ค่อยสนิท” สรุปแล้วไม่มีใคร คุยสเป็คเลยนะสะ ซีกันก็ไม่คุย ไม่รู้จักก็ไม่คุย รู้จักไม่สนิทก็ไม่คุยอีก ชีวิตก็เลยโดดเดี่ยวเดียว ดาย ไร้ความหมาย

๑๒ ท่านครับ ชีวิตเกิดมาเนี่ยต้องมีปัญหา แล้วต้องแก้ปัญหา ใครที่บอกว่าไม่มีปัญหา หรือ no problem เนี่ยสะ นั่นล่ะปัญหาเยอะที่สุด (ฮา) มากที่สุด ปลอดภัยตัวเอง น่าสง น่าเห็นใจ ไม่ ใช้น่าสงสาร ขอโทษ ขอภัยน่าเห็นใจท่าน นี่ก็กลับแล้วเมื่อคืน (ฮา) ไปกี่ครั้งๆก็กลับกลับ กลับ มารับมารู้สึปัญหา กลับมาตามคำมั่นสัญญา ก่อนระเบิดเวลาจะทำงาน (ฮา ปรบมือ) ปัญหาเยอะ ปรึบก็ยุ่งไม่ปรึบก็ยุ่ง ยุบก็ยุ่งไม่ยุบก็ยุ่ง อยู่กับไม่ไหว ตายกันไม่ลง เปิดสะเปิดสะ นาก็เปิดสะเปิด เปิดประชุมสะเปิดประชุม แล้วให้คนมาช่วยกันแก้ปัญหา หลายหัวดีกว่าหัวเดียว ยกเว้นหัวผีนะสะ (ฮา) หลายหัวดีกว่าหัวเดียว แก้ปัญหาด้วยกัน เปิดเลยครับ แล้วทุกคนมีส่วนร่วมในการคิด ใน การถก ในการแก้ปัญหา เชื่อเถอะครับ อยู่คนเดียวไม่ได้หรือครับ ต้องอยู่กันเป็นสังคม เป็นส่วน รวม เป็นชาติ ันชีวิตที่มีความหมายต่อโลก ต่อสังคม คือชีวิตซึ่งสร้างประโยชน์ให้กับตัวเอง กับ ครอบครัว กับสังคม และกับประเทศชาติ

๑๓ (ดนตรี) (ร้องเพลง “ชีวิตมิใช้น้ำแข็งเปล่า”) อยู่อย่างคนไทยอยู่กันไปไม่อนาถ ถ้า บ้านเมืองร้อน เราก็ร้อนไม่มีที่อยู่ เมื่อมีชีวิตโปรดลองคิดทบทวนดู ทุกคนต้องสู้เพื่ออยู่ร่วมกันมัน คง รอบๆตัวเรามีแต่เรื่องราวที่ยังเคืองขัด ทั้งบ้านทั้งวัด ทั้งคนทั้งเมืองเรื่องวุ่นงุนงง หากไม่แก้ไข

ชื่อเสียงเมืองไทยก็คงแย่ง จะแหลยู่เป็นผุยผงสีธงไตรรงค์ก็คงหม่นหมอง (*) ชีวิตมิใช่ น้ำแข็งเปล่า ทั้งไว้อยู่ในแก้วราวไรค่าควรมอง ในดวงจิตควรคิดตรึกตรอง โลกหม่นเราหมองเพราะไม่มองสบตากัน ปล่อยมันเป็นไปสังคมเมืองไทยต้องจมลงอีก ถ้าทุกคนปลีกหลบหลีกไปตัวใครตัวมัน เวลาที่มันคิดให้ดีแล้วมาช่วยกัน ชีวิตต้องสู้ประจัน อุปสรรคนั้นคือกำลังใจ (ดนตรี) (ซ่า *) (ปรบมือ) (เดินเข้าฉากไป)

๑๕ (เดินออกมาจากฉาก) ไร่ครับ ชีวิตนอกจากมิใช่ น้ำแข็งเปล่าแล้ว ชีวิตมิใช่ใบไม้ด้วยนะครับ ใบไม้เพียงใบเดียวในป่าใหญ่ มีความหมายน้อยกว่าชีวิตหนึ่งชีวิตบนโลกกว้าง ใครที่ดูถูกชีวิตตัวเอง นึกว่าตัวเองไม่มีความหมาย เข้าใจผิด

๑๕ บางคนคิดว่าตัวเองเป็นเจ้าของชีวิต ประเภทเราคือเราละนะฮะ เราคือเราอะ ทำตัวสบายๆ ตามใจตัวเอง บางทีไปสมัครงานก็ทำอะไรไม่เข้าท่า เค้าถามว่า “ทำไมทำอย่างนี้” บอก “This is my way” เค้าบอก “That is your way” ซึ่ประตูไปเลยนะครับ This is my way ก็ That is your door นะฮะ ไปเลยนะฮะ ต้องรู้ว่าเราต้องปรับตัวให้เข้ากับสังคมให้ได้

๑๖ ใครที่คิดว่าตัวเองไม่มีความหมาย จะเป็นจะตายเรื่องของเรา ต้องคิดถึงคุณพ่อคุณแม่ ด้วย “ต้องคิดถึงคุณพ่อคุณแม่ ท่านเหนื่อยยากลำบากแต่ตั้งแต่เกิดมา ตั้งแต่ลูกหญิงลูกชายได้เกิดกายเป็นมนุษย์ ท่านพุ่มพริกบุตร นั่นคือสุดเสนาหา ลูกจะอ่อนลูกจะกวนกระบิดกระบวนแค่นี้ ไหน อยากจะได้สิ่งใดก็ซื้อให้หมา ครั้นเมื่อลูกเติบโตใหญ่ท่านก็ให้ความรู้ พาไปฝากกับคุณครูให้หนูๆ ได้ศึกษา เมื่อเห็นลูกตั้งใจเรียนพากเพียรเรียนดี ท่านก็แสนจะยินดีที่ลูกมีคุณค่า เมื่อเห็นลูกเกรซชอบเสเพลใฝ่ต่ำ ความรู้สึกที่ลึกลึกก็คือชอกช้ำในอุรา” (ปรบมือ) _ ทุ่งเกือบตาย (ฮา)

๑๗ คือเกิดยาก คนเราเนี่ยเกิดยาก กว่าจะได้เกิดได้เนาะคุณนะ กว่าจะได้ปฏิสนธิเนี่ย คุณต้องแข็งแรงที่สุดในจำนวนพี่น้อง ๓ ล้านตัวนะฮะ แล้วต้องว่ายเร็วที่สุด ไวที่สุด จึงจะปฏิสนธิ แล้วนอนอยู่ตรงนั้น ๙ เดือน กว่าจะคลอดออกมาเป็นทารก กว่าจะเลี้ยงดูให้โต กว่าจะเข้าโรงเรียน กว่าจะเรียนหนังสือจบ เรียนหนังสือจบกว่าจะมีงานทำ มีงานทำกว่าจะได้เลื่อนตำแหน่ง เลื่อนขั้น กว่าจะเรียกว่าตั้งตัวได้เนี่ย โอ้โฮ ! เข้าไปตั้งเครื่องคอนชีวิตแล้ว เพราะนั่นใครที่คิดว่าชีวิตยังงี้ก็ได้ อยู่ไปเรื่อยๆ เข้าใจผิดมาก ๆ เลย ที่พูดไปเนี่ยมิใช่ว่าท่านต้องตั้งหน้าตั้งตา อู้หู! ต้องเบียดเบียนคนอื่น รีบอภโภยเอามาเป็นสมบัติส่วนตัว ต้องการให้รวยเร็วที่สุด ไม่จำเป็นนะครับ จำไว้ว่า ใครที่เกิดมาแล้วตั้งใจจะรวยเร็วเนี่ย ใครที่เกิดมาแล้วจะรวยเร็วเนี่ย ไม่ใช่คนที่ชาติต้องการนะฮะ ชาติต้องระวังตัวให้ดี โอ้เนี่ย ผลอเมื่อไหร่มันโกงทุกทีนะฮะ เอาคนที่เกิดมาแล้วตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากิน ทำประโยชน์ให้กับตัวเอง ให้กับประเทศชาติ พอกินพอใช้ เหลือกก็จุนเจือสังคม อันนี้ชาติสนับสนุนและอยากได้มากกว่า คือไม่ได้ยู่ให้ร่ำรวยจนกระทั่งสิ้นฟ้า แต่ก็ไม่ใช่ให้อัดคัตขาดแคลน

๑๘ อัดคัตมันก็ไม่ไหวครับ โอ้โฮ! ทุกมือๆ มีแต่น้ำพริกปลาหู มันไม่ไหวอะ ไอนั้นมันก็น้อยเกินไป (ร้องเพลง) “ดีใจได้เกิดมาชาติหนึ่ง ถึงเราไม่ค่อยมีเท่าไร รอดตัวไม่เคยอดตาย ขอบใจข้าวแดงแกงร้อน เงินทองก็ยังพอหาได้ น้อยไปก็ยังพอมืออยู่ ไม่มีสเด็ดคสตู ปลาหูน้ำพริกยังมี” น้อยไปฮะ น้อยไป (ปรบมือ) ขอบคุณมากครับ (ปรบมือ) ที่จริงก็ของดี ๆ มีวิตามิน แต่ถ้ากินแค่นี้มันไม่ไหวนะครับ ร่างกายอ่อนเพลีย

๑๙ (ผู้ชมให้พวงมาลัย) (ปรบมือ) ขอบพระคุณมากครับ ขออนุญาตไว้ตรงนี้ก่อนนะครับ เพราะว่าใหญ่ก็ใหญ่ เล็กก็เล็ก (ฮา) คือถ้ามันใหญ่ก็คล้องคอนะพี่นะ (ฮา) เล็กก็ใส่แขน (ฮา) ลำบากจริง ๆ เลยนะครับ (ฮา) พี่จรัล เอาพารจากฟลอร่าวิลล์ วันหลังจะซื้ออะไรให้ผมเนี่ย มาวัดขนาดก่อนนะสะ (ฮา) ทำตัวยากนะ เนี่ยเห็นมัยสะ เล็ก ๆ ใหญ่ ๆ เอาไว้เนี่ยแล้วกัน แต่ผมเอาไว้เดี่ยวกลับไปบ้านเอาบูชา ไม่ทิ้งนะสะ__เลยลิมเลยพูดอะไร (ฮา) เออ อย่าไปคิดว่าแค่นั้นพอ แค่นี้พอ

๒๐ ผมมีเพื่อนคนหนึ่ง กลับจากอินเดีย ได้ปริญญาโทกลับมา ไม่มีงานทำ “คุณทินวัฒน์ หางานให้หน่อยสิ” “คุณจะทำงานแบบไหน” “อะไรก็ได้ยกเว้น sale” “ทำไมต้องยกเว้น sale ด้วย” “แล้วทำไมต้องเป็น sale ด้วย” “อืม! มันก็ได้เงินเยอะดีนะ” “อืม ไม่จำเป็นเรื่องเงิน “ “ทำไม” “ก็ภรรยาผมได้สามพัน ถ้าได้สี่พัน เจ็ดพันก็พอแล้ว รายจ่ายก็ไม่มากอะไรที่บ้านผม” “แล้วคุณมีลูกรึยัง” “มีลูกสาวคนหนึ่ง ๒ ขวบ” “แล้วคุณจะมีลูกอีกมัย” “ก็กะมีลูกชายอีกคนนะ ชัก ๒ คนก็พอแล้ว” “เออ ถ้าคุณมีลูกสาวเนี่ย คุณอยากให้ลูกโตขึ้นเป็นคุณหญิงหรืออีดั้น” (ฮา) “อืม คุณหญิงละ” “แล้วถ้าลูกชายนี่อยากให้เป็นคุณชายหรือไอ้เปือกละ” “คุณชายละ” “ก็ถ้าอย่างนั้น ๗ พันไม่พอเพื่อนะ ๗ พันไม่พอ หมิ่นยังไม่พอเลย แค่อีค่าแป๊ะเจี๊ยะเนี่ย โรงเรียนดี ๆ เนี่ยเค้ามีค่าบำรุงสมาคม นะสะ ๕ หมื่นเค้ายังเมินเลย อ่ยว่าแต่ ๗ พันเลย” ก็เลยไปเป็นsale เดี่ยวนี้ซี BM มาบีบแตรแย้มผมแล้วนะสะ ผมยังนั่งโตโยต้าอยู่เลย พักเดียวรววย มันไม่พอนะสะ แค่นั้นมันไม่พอ

๒๑ แต่ไม่ใช่ต้อง แหม!ทุกอย่างต้องกอบโกย คือถ้าเราเอาจากคนอื่นมามาก คนอื่นก็จนลงไปมาก ขณะนี้ไม่ใช่เราดีขึ้นโดยเฉลี่ยไม่ได้ดีขึ้นมาก มันดีระดับนึง อีกระดับนึงแย่มาก ๆ อันนี้พูดไปก็คงชอกช้ำนะสะ เอาเป็นว่าต่างคนต่างคิดในแนวว่าจะทำไงให้ตัวเองดีขึ้นก็แล้วกัน อย่าไปคิดว่า เราเองคนเดียวคงไม่เป็นไร แล้วคนอื่นเป็นอะไรก็ช่างเค้า มันก็ค่อนข้างจะเฉยเมยต่อชีวิตไปหน่อยนึง

๒๒ บางคนบอกผมไม่รู้อะไร ผมไม่มีความสามารถ บางคนบอกผมไม่มีพรสวรรค์ บางคนบอกผมพยายามดูแล้วผมเสียเปรียบความรู้น้อย คือคิดแบบแก้ตัวทั้งนั้นล่ะครับ นะสะ ความรู้น้อยก็ขยันทำงานดิ นะสะ เกิดมาไม่สวยไม่หล่อ ตั้งใจเรียน เรียนสูงแล้วมันได้งานดีเอง ความจำไม่ดี ท่องเยอะ ๆ อ่านหลาย ๆ เทียวมันก็จำได้เอง นะสะ ไม่มีใครช่วย ช่วยตัวเองมาก ๆ ในที่สุดเราจะภูมิใจที่เราสามารถประสบความสำเร็จได้ นะสะ โถ!อย่าว่าแต่เรานะครับ คนเค้าไม่มีอวัยวะบางส่วนนะสะ ขาดหายไป เค้ายังทำงานได้เลยครับ

๒๓ เดี่ยวนี้มีสมาคมวาดภาพด้วยเท้าและปาก เคยได้ยินมัยสะ ไทยรัฐลงเมื่อสองสามวันก่อน มือไม่มีก็เลยใช้เท้าเนี่ย คีบพู่กันวาดรูป ทำ ส.ค.ส.ขาย คนไทยก็มี คนญี่ปุ่นก็มี หลายชาติด้วยกัน รวมเป็นสมาคม บางคนมือก็ไม่มีขา ก็ไม่มีใช้ปากคาบพู่กันจุ่มสี แล้วก็วาดภาพทำ ส.ค.ส. ทำภาพวิวขาย เออ ผมยังอุตุนุมา ๒ ปีติดต่อกันนะสะ ก็เพิ่งตั้งมาได้ ๒ ปี แล้วก็คนกำลังสนใจมากเลย ไม่มีอะไรเลย ยังอุตสาห์ทำงาน

๒๔ ผมไปดูคนตาบอดเค้านั่งอ่านหนังสือ นะสะ นั่งคล่า กว่าจะได้คำนึง กว่าจะได้ประโยคหนึ่ง กว่าจะได้หน้าหนึ่งครึ่งวัน โอ้โห!ไม่มีตาจะอ่านหนังสือ อุตสาห์คล่าเอา ผมเห็นคนตาดี ไม่ยอม

อ่านนี้ โอ้โห!ให้ทั้งชาติ (ฮา) ตาตีไม่ยอมอ่าน ปิดโธ่!เค้าไม่มีตาเค้ายังอ่าน นะ ลองนึกดูสิครับ มันต่างกันมากนะฮะ

๒๕ นี้มีการวิจัยนะฮะ เมื่อวานนี้ยังมีบาทหลวงเจริญ เจ้าของโครงการมานั่งอยู่ตรงนี้ มีการวิจัยคือ มีโรงเรียนแห่งหนึ่ง เอาเด็กตาบอดไปนั่งรวมเรียนกับเด็กตาดีชั้นละคนๆ ปรากฏว่าชั้นไหนที่เด็กตาบอดเรียนด้วย ชั้นนั้นดีชั้นทั้งชั้นล่ะครับ ส่วนชั้นอื่นก็ยังไม่เหมือนเดิมล่ะครับ เกิดความรู้สึกไม่ยอมแพ้นักตาบอดขึ้นมา ตาบอดเก่งฮะ เดี่ยวนี้คนตาบอดเก่ง

๒๖ ตรงข้ามวัดชลประทานของหลวงพ่อนี้ครับ มีศูนย์พัฒนาอาชีพคนตาบอด ผมไปเยี่ยมมาแล้ว แหม ! ประทับใจ เย็บปักถักร้อย ทำจักสาน ทำครัว ทำกับข้าว เลี้ยงไก่ ทำสวนเกษตร ดนตรี ไทย พิมพ์ดีด คอมพิวเตอร์ แล้วก็วาดก็มี นวดโบราณ พอนวดเป็นก็เปิด เปิดนวดเลย เก็บเงินด้วย เค้าเรียกศาลาสุขสัมผัส ไซมัยหลวงพ่อกุศล ๑๒๐ ชั่วโมง ๑๒๐ ห้องธรรมดา ๘๐ พัดลม เค้าให้ผมเข้าไปดูได้ละ พอเข้าไป อู้หู! ลูกค้าเค้านะสาว ๆ ก็มีสวยด้วย มานั่งมานอนให้หมอนวดตาบอดนวด ผมเห็นแล้วยังอยากบอดเลย เฉพาะวันนั้นนะเฉพาะวันนั้นวันเดียวนะฮะ (ฮา) อิจจาเค้านี้ครับ

๒๗ คืออย่าไปคิดว่าเราไม่เหมือนใครนะฮะ ไม่มีใครเหมือนเราต่างหากนะฮะ บางคนบอกอยากจะหล่ออย่างเบิร์ด อยากจะเสียดีแบบแจ๊นนี่ เราอยากจะเป็นคนโน้นคนนี้ไม่ต้องนะฮะ ไม่ใช่เรานี่ใช่คนไร้อย่างไรเหมือนใคร เราใช่คนดีไม่มีใครเหมือนเราต่างหากนะฮะ ประเด็นอยู่ตรงนั้นนะครับ เพราะนั่นทำอะไรก็ทำเกิด ทำอะไรทำให้เป็น แล้วเป็นอะไรเป็นให้จริง อย่าเบื่อๆอยากๆ จดๆจ้องๆอย่างที่เราบอกไว้ว่า “อยากจะได้อะไรก็เดินเข้าไป แล้วก็ทำมันให้สำเร็จ นะฮะ If you want, go and get it” (เดินเข้าจากไป)

๒๘ (นั่งพูดที่โต๊ะ) ครับ ไม่มีใครประเสริฐกว่าใครหรอกครับ ทุกชีวิตเท่ากันครับ มีดี มีเสีย มีแยะ มีได้เปรียบ เสียเปรียบ มีปมเด่นมีปมด้อย มีความสามารถมาก สามารถน้อย คละเคล้ากันไป แต่ข้อสำคัญคือ เราอย่าไปคิดว่าเราเหนือ ต้อยอยู่คนเดียว ถูกอยู่คนเดียว ยุติธรรมอยู่คนเดียวจริงๆแล้วคนทุกคนมีส่วนดีส่วนเสีย ผสมผสานกันไป ดีมากหน่อย แ่น้อยหน่อย แยะมากหน่อย ตีน้อยหน่อย ใต้ ๑๐๐% เสีย ๑๐๐% ไม่มีอะ ไม่มี ต้องผสมผสานกันไป แต่ว่าทำยังไงจะให้ดีขึ้น หรือให้ดีขึ้น ให้ส่วนเสียน้อยลง อันนี้คือความสามารถที่เราจะต้องปรับตัวเอง อันตรายมากขณะนี้ คือคนซึ่งคิดว่าตัวเองดีอยู่แล้ว ดีทุกที ทุกเรื่อง ยิ่งอายุมากขึ้น ตำแหน่งหน้าที่สูงขึ้น การงานสูงขึ้น อำนาจมากขึ้น ยิ่งหลงตัวเองว่าตัวเองดี วิเศษ คนอื่นแยะ อันนี้เป็นอันตรายมากนะครับ เพราะจริงๆแล้วคนทุกคนคิดว่าตัวเองพอดีหมดนะครับ นะครับ

๒๙ วันนี้ก็มีครูบาอาจารย์หลายท่านมาอยู่ตรงนี้ ท่านอาจารย์ระพี สาคริก ก็เคยสอนเรื่องนี้ ท่านอาจารย์กฤษณ์ อัมโรจน์ นั่งตรงนี้นะครับก็เคยสอนเรื่องนี้ คือว่าตัวเองเป็นจุดศูนย์รวมแห่งความถูกต้อง เค้าเรียก self center อะไรที่ตัวเองทำนี่ดีหมด แม้กระทั่งอายุเท่าไรพอดี รู้มั้ยอายุอายุเท่าเรา เท่าเรา นี่พอดีฮะ ถ้าน้อยกว่าเรานี้เด็กไปครับ ถ้ามากกว่าเรานี้แก่ไปครับ ถ้าเท่าเราพอดีครับ แล้วประหลาดที่สุดเลยมันเท่าเราเรื่อยเลยนะ ทุกปีเลยนะฮะ มันเท่าเรามาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วนะฮะ ตั้งแต่ ๕ ขวบก็พอดี ๑๐ ขวบก็พอดี พอ ๑๕ ก็บอกพอดีวัยรุ่น teenage พอ ๒๐ บอกพอดีบรรลุนิติภาวะ พอ ๒๕ บอกพอดีเบญจเพส พอ ๓๕ บอกพอดีเป็นผู้ใหญ่ พอ ๔๔ บอกกลางคน

พอดี พอ ๕๐ บอกครั้งร้อยพอดี พอ ๖๐ บอกโอ่เกษียณพอดี ดียังไงครับ ชีวิตเริ่มต้น ๖๑ ว่าอย่างนั้น พอ ๗๒ บอกฮิ แซยิดพอดี ๘๐ บอกว่าเพ็ง ๘๐ เพ็ง ๘๐ พอดีหมดไม่มีใครแก่หรือหนุ่มหรือสาวเกินไป พอดีหมด ขอให้เป็นอายุเราเถอะครับ อันนี้ก็เป็นเรื่องประหลาดนะครับ อายุที่เปลี่ยนแปลงไปก็ทำให้ความคิดจิตใจเปลี่ยนด้วย แต่สิ่งที่ไม่เปลี่ยนเลย คือ ใจความพอดีเนี่ยมันตามเรามาตลอด

๓๐ ตอนที่ผมบวชตามอายุของผมนั่นนะครับ ครบบวชก็ไปอุปสมบท ก่อนจะสึกก็ไปกราบลาสิกขาจากพระวันรัตน์ วัดพระเชตุพน วัดโพธิ์ สมเด็จปานะท่านสอนดี จำวันนะสะ เวลาเช้าใครผิด ชี้ค้ำนิ้วเดียว ชี้ตัวเอง ๓ นิ้ว คือไอ้เนี่ยผิดเราผิด ๓ เท่านะสะ ไอ้เนี่ยมันแล้ว เราเลข ๓ เท่านะสะ แซม ! มันโง่เราโง่ ๓ เท่านะสะ แล้วโง่แปลว่าอะไรก็ไม่รู้ใช้มัย ทำไมเราไม่รู้ว่าเค้าไม่รู้ละนะสะ โง่ ๓ เท่า ท่านสอนผม ผมก็จดจำไว้ใส่ไว้บนกระหม่อมเลยนะครับ ชอบมากเลย เพราะว่าเราผลอที่ไร ก็ลืมทุกที นะสะ อันที่จริงตัวกู้นั้นไม่มี แต่ผลอที่ไรก็มีจนได้ มันอยู่ใกล้ๆพระใกล้ๆคนดีทำให้เราดีขึ้น

๓๑ ท่านครับ ผมได้มาจากวัดป่าแห่งหนึ่งทางภาคเหนือ บอกแซม! คนเราเนี่ยนะตั้งแต่อายุ ๑๐ ขวบ ถึง ๙๐ ปีเนี่ย มันเปลี่ยนแปลงไปยังไง “๑๐ ปีอาบน้ำไม่หนาว ๒๐ ปี แอ้วสาวไม่เบื่อ ๓๐ ปีไม่หน่ายสงสาร ๔๐ ปีทำงานเหมือนฟ้าผ่า ๕๐ ปี สวาน้อยด่าไม่เจ็บใจ ๖๐ ปี ไอเหมือนพานโยก ๗๐ ปี มะโหกเต็มตัว ๘๐ ปี หัวเราะเหมือนร้องไห้ ๙๐ ปี ไช้ก็ตายไม่ไช้ก็ตาย” ก็มันจะตายนะสะ อยู่ยาวกว่านั้นก็ไม่วาย ที่จริงแล้วคนเราสุขภาพดี อายุไม่ต้องยาวเท่าไรก็ได้้นะสะ แต่อายุมากสุขภาพเลวนี่ลูกหลานลำบาก อันนี้ไม่ได้แข่งใครนะสะ ๑๐ ปีนี้อาบน้ำทั้งวันนะครับ ด่าพูดด่าว่าย ไม่ค่อย ไม่ค่อยเบื่อเพราะไม่หนาว พอ ๒๐ ปีนี้จับสาว แอ้วสาวนี้ไม่มีเบื่อ ๓๐ ปีนี้ไม่หน่ายสงสาร คือไม่ค่อยคิดถึงตัวเอง ๔๐ ปี ทำงานเหมือนฟ้าผ่า หามรุ่งหามค่ำ ๕๐ ปี สวาน้อยด่าไม่เจ็บใจ ชอบแต่เรื่องเด็ก ๆนะสะ โดนด่าไม่เป็นไร ขอให้ได้แต่เรื่องนิด ๆ หน่อย ๆ (ฮา) ๖๐ ปี ไอเหมือนพานโยก คนอายุ ๖๐ นี้เริ่มจะเป็น เริ่มมีอาการทางด้านปอด ด้านทางเดินหายใจ อู้หู! ไอทั้งวัน ๗๐ ปี มะโหกเต็มตัว มะโหกนี่คือพวกชิสนะสะ เป็นปุ่มเป็นก้อนขึ้นตามผิวหนัง ๘๐ ปีหัวเราะเหมือนร้องไห้ หัวเราะเหมือนร้องไห้ มีน้ำตาไหลด้วยนะสะ คนอายุ ๘๐ หัวเราะกะร้องไห้หน้าเดียวกันเลย ทรงเดียวกันเลย ๙๐ ปี ไช้ก็ตายไม่ไช้ก็ตาย

๓๒ อย่างไรก็ตามเรื่องความเปลี่ยนแปลงในชีวิตและสังขารก็เป็นไปตามธรรมชาตินะสะ ตามกฎตามสภาวะธรรม เกิด แก่ เจ็บ ตาย แต่สิ่งที่เราไม่ควรลืมคือช่องว่างระหว่างวัยนะสะ ช่องว่างระหว่างวัย

๓๓ ฝรั่งเค้าเรียก Generation gap เราลืมตรงนี้เมื่อไหร่ได้เรื่องทุกที ไม่เสียทุกทีนะสะ ช่องว่างระหว่างวัย คือความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเราและนึกว่าเรานั้นพิเศษ เพราะฉะนั้นคนอื่นเป็นอย่างไรก็ไม่สำคัญ ตอนเราเป็นเด็กเราก็นินทาผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ก็ดูเด็ก ต่างคนต่างดูกันไปด้วยกันมา ไม่มีใครยอมคิดว่าตัวเองผิด คนอื่นถูก มีแต่ตัวเองถูกคนอื่นผิด อันนี้อันตรายมาก ชีวิตวัยที่เปลี่ยนไปนั้น ความคิดความอ่าน รสนิยม อุดมคติมันเปลี่ยนแปลงไปด้วย เราต้องเข้าใจเด็กนะสะ เข้าใจความคิดความอ่านซึ่งไม่เหมือนกัน อันนี้สำคัญมากเป็นจุดที่ละเอียดอ่อนมากในสังคมเล็ก ๆ คือครอบครัว

๓๔ ผมพาลูกไปพ้พญา ลูกผมก็สะ เจ้าเก่าอะ คนเดียวเหมือนเดิมละนะสะ พุดอย่างงี้มาหลายปีแล้ว แสดงว่าผลงานเท่าเดิมนะสะ ตอนนั้นเค้าอายุ ๑๒ ผมก็เปิดเทปเพลงสายทิพย์นะสะ ของเพ็ญศรี สวลี ธนงศ์ศักดิ์ เปิดไปได้ซักร้อยสามเพลง ลูกบอก “พ่อๆ เพลงพ่อทำไมเทปยึดหมดละ” เอ้อ เราก็ว่าเราก็เพิ่งซื้อมานะสะ “เอา เอา เอาของลูกมา” เค้าก็เอาเพลงบิลลีมาให้ผมเปิด ผมก็บอก “แล้วเพลงลูกทำไมเทปยังงี้ละ” (ฮา) สรุปลแล้วเทปพ่อกับเทปลูกเนี่ยไม่พอดิเลยนะสะ ของพ่อนี้ยึดไป ซ้า ของลูกเนี่ยน เร็วกระชุกๆๆ ทุกเพลงเลย ต้องทำยังไง ต้องเอาเทปพ่อนี้ไปแช่ตู้เย็น (ฮา) ของลูกก็ไปตากแดดนะสะ ก็ค่อยยังชั่วหน่อย ต่างคนต่างคิด ต่างคนต่างมีความชอบไปคนละแบบ อันนี้เป็นเรื่องช่องว่างระหว่างวัย ถ้าเราไม่เข้าใจจุดนี้ เราอาจจะเสียคนไปหลายๆอย่าง

๓๕ ท่านไม่ตั้งใจหรือครับ ถ้าเพื่อเกิดอะไรขึ้นกับลูกชาย แล้วลูกชายเข้ามา คุณพ่อครับผมติดยาครับ หรือลูกสาวเกิดพลาดพลัง คุณแม่ขาประจำเดือนหนูไม่มา ๓ เดือนแล้วละ หนูจะท้องมีัยคะ ถ้าเกิดพลาดพลังนะครับ คุณไม่อยากจะยินคำนี้ตรงๆจากลูกหรือครับ ถ้าอยากจะได้ยินต้องลดช่องว่างระหว่างวัยให้ได้นะสะ เค้าจะได้มีความสนิทสนมอยากพุดอยากระบายความรู้สึก

๓๖ เมื่อวานนี้เลยสด าร้อนๆเลย กลับไปจากแสดงทอล์คโชว์เนี่ย ถึงบ้านประมาณทุ่มนึง ลูกก็กลับถึงบ้านทุ่มเหมือนกัน เค้าไปซ้อมดนตรีที่โรงเรียนเค้า กลับมาถึง พรวด หาแม่ก่อนๆๆ ขึ้นเล่าเต้ง แล้ว หาแม่ก่อน ไปสารภาพกับแม่ว่า ทำฟลุทหาย ไปซ้อมฟลุท พรุ่งนี้จะแสดงรับเสด็จที่มศว.ประสานมิตร ทำฟลุทหาย ขอลาแม่ก่อนๆ แสดงว่าช่องว่างระหว่างพ่อกับลูกเนี่ยมากกว่าแม่กับลูกนะสะ จะบอกพ่อกลัวพ่อดูเอา บอกแม่ก่อน พ่อแม่เค้าเข้าใจแล้ว จะซื้อให้ใหม่ก็ค่อยบอกพ่ออีกทีหนึ่ง นะ ผมก็ยังต้องไปปรับปรุงไปช่องว่างนี้อยู่นะสะ ระหว่างผมกับลูก ไม่เป็นไรแต่ก็เข้าใจกับ พ่อใช้ได้ทีเดียว

๓๗ คุณครับ ถ้าเมื่อเราปล่อยให้ความคิดของเด็กกับผู้ใหญ่คนละวัยเนี่ย แตกต่างกันไปกับดินเนี่ยนะครับ เราจะไม่สามารถแก้ปัญหาที่จะเกิดขึ้นซึ่งมันจะขยายวงยิ่งใหญ่กว่านี้ เพราะนั้นผมอยากฝากท่านว่า จะต้องช่วยกันลดช่องว่างระหว่างวัยโดยเอาใจเขาใส่ใจเรา คิดว่าเราเป็นเด็กเราคิดอย่างไร ตอนเป็นผู้ใหญ่แล้วควรจะต้องคิดถึงเด็กเหมือนกัน เด็กซื้อเทปเพลงมา เราฟังไม่ชอบก็ต้องทำใจให้ได้ ไม่ใช่บ้า เพลงทุเรศ โยนทิ้ง นั่นไม่ใช่ประกาศเป็นศัตรูกับนักร้องนะ ประกาศเป็นศัตรูกับเด็กทั้งบ้านเลย เพราะเด็กเค้าชอบอยู่ เพราะฉะนั้นต้องเข้าใจนะครับ ประเทศจะดีได้ สังคมต้องดี สังคมจะดีได้ ครอบครัวต้องดี และครอบครัวจะดีได้ ผู้ใหญ่ต้องเข้าใจเด็ก —

๓๘ (ดนตรี) (ร้องเพลง”ช่องว่างระหว่างวัย”) (*) ช่องว่างระหว่างบ้าน มีแนวรั้วกันบังอยู่ มีมีช่องประตู ไม่รู้กันแม่แต่ชื่อ ช่องว่างระหว่างวัย ยังมีสายใยเป็นสื่อ เหมือนมือจับมือ ยึดถือโยงเชื่อมผนึกกัน ผู้ใหญ่ใส่ใจเด็กน้อย อย่าปล่อยเลยเฉยสัมพันธ์ ยิ่งเด็กวัยรุ่นนั้น สำคัญ สำคัญนะคุณ อดออมและอภัย เข้าใจให้ความอบอุ่น รับและให้สมดุล ลดศูนย์ช่องว่างระหว่างวัย (ดนตรี) (พุด) พวกทารกแบบเบาะชอบมอง แต่ของแกว่งแขนเคลื่อนไหว คว้าได้ใส่ปากอมไว้ พอคว้าได้คลานได้ก็เปลี่ยนพลัง มักชอบตุ้กตุ้นตุ้กตาที่โสภากและมีสีสน ริ่งได้เดินเห็นได้พลัง ของเล่นโซลานจึงจะดี ก้าวไววิ่งได้กับเขาบ้างมักนั่งรถเลื่อนเคลื่อนที่ พอวิ่งได้ไวว่องคล่องดี อีตอนนี้ก็หามาเอง จนเริ่มเข้าวัยรุ่นวัยคะนอง ชักแควชักคล่องเที่ยวเก่ง คบเพื่อนดูหนังฟังเพลง รู้เอง

โดยไม่ต้องมีครู มักสังเกตเรื่องเพศเรื่องแฟน เกี่ยวแขนกอดเอวเดินคู่ เข้าแก๊งเข้าพวกเข้าหมู่ พักเดียวไอ้หนูทำเป็น (หัวเราะ) ผู้ใหญ่จำต้องใจกว้าง กิดขวางอาจไม่รู้เห็น เรื่องเช็กสโสเทศจำเป็นของเล่นวัยรุ่นไวไฟ ให้อภัยเปิดใจไว้เถิด เหมือนเราเกิดร่วมยุคร่วมสมัย เพื่อลดช่องว่างระหว่างวัย อาจต้องให้ความผิดเป็นครู (ดนตรี) (ซ้ำ*) ลดศูนย์ช่องว่างระหว่างวัย ลดศูนย์ช่องว่างระหว่างวัย (ปรบมือ) (เดินเข้ามาจากไป)

๓๙ (เดินออกจากฉาก) นักรบในสมรภูมิจีชีวิต อาชีพรอท่านอยู่ตรงหน้าแล้ว ใครที่ไม่มีอะไรทำ เริ่มต้นได้เลยนะครับ เฉพาะคนที่มึนงานทำอยู่แล้วก็ขอภัยด้วยนะครับ วันนี้เอามาฝากน้องๆ ลูกๆหลานๆซึ่งเพิ่งจะเรียนหนังสือจบมาใหม่ๆ หรือจบมาแล้วยังเตะฝุ่นอยู่สองสามปี ทาอะไรทำไม่ได้ การหางานทำที่จริงสองสามปีมานี้ ดีขึ้นเยอะเลยนะครับ เศรษฐกิจกำลังขยายตัว มีการลงทุนมาก มีการจ้างงานสูง แต่ถึงจะมีการจ้างงานสูงยังก็ตกตาม ยังมีคนอยู่บางส่วนซึ่งไม่มีงานทำ และเป็นจำนวนมากด้วย เพราะเรามีจำนวนประชาชนมาก แค่สองสามเปอร์เซ็นต์ มันก็เป็นหมื่นเป็นแสนคนแล้ว ดังนั้นก็อยากจะฝากข้อคิดเห็นสำหรับวัยรุ่นนะชะ

๔๐ หลังจากเราพูดถึงเรื่องช่องว่างระหว่างวัยมาแล้ว ก็อยากจะพูดถึงโลกกว้างทางอาชีพ

๔๑ วิธีจะได้อ่านทำนี้ สำหรับคนที่ไม่เคยทำงานเลยนะชะ ผมขอแนะนำว่า มีอยู่ ๓ ลักษณะที่จะได้อ่านทำ คือ

๔๒ หนึ่ง สร้างงานขึ้นมาทำเอง คือจบแล้ว แทนที่จะไปหางานอะไรทำเนีย สร้างงานทำเอง เก่งเรื่องแต่งกลอน เขียนหนังสือ เขียนบทเพลง ดนตรี อาชีพอิสระ วาดเขียน อะไรซักอย่างซึ่งเราคิดว่าเรามีความสามารถในด้านนั้น ฝึกขึ้นมาจนกระทั่งได้ขนาด แล้วทำเองเลยไม่ต้องไปรับจ้างใคร เป็นนายตัวเอง อันเนีย อยากจะให้เป็นอย่างนี้ชะมาก มันควรจะเรียนเพื่อไปสร้างงาน ไม่ใช่เรียนเพื่อไปหางาน อันที่หนึ่ง

๔๓ อันที่สอง กลับไปขยายกิจการของครอบครัว กิจการบางอย่างนั้นครอบครัวทำมาสี่สิบห้าสิบปี มันก็พออยู่ได้ แต่พอลูกจบแล้ว ก็กลับไปปรับปรุงระบบบัญชี ปรับปรุงระบบการเงิน ปรับปรุงระบบ เอาคอมพิวเตอร์ใส่เข้าไป ปรับปรุงการวางแผนใหม่ กลายเป็นกิจการใหญ่่มหึมาขยายไปสามสี่ร้อยเท่า ภายในเวลาสามสี่ปี นะ กลับมาหาคุณพ่อคุณแม่ ไม่ต้องเขินชะ กลับไปบอกพ่อเลย บอก “พ่อครับผมอยากทำงานของพ่อ” แต่ถ้าพ่อบอก “ไม่เอา ฉันไม่ไว้ใจแก” อันนี้ก็ควรฆ่าตัวตายเลยนะชะ (ฮา) ขนาดพ่อยังไม่เอาเนี่ยนะชะ แล้วจะไปสร้างบาปเวรที่ไหนให้ใครเค้าทำไม กลับไปทำงานของพ่อแม่ ไปเลย ไม่ต้องห่วง

๔๔ วิธีที่สาม คือไปหางานทำ ไปหางานทำ เค้าเรียกว่า อย่างที่เรารู้จักกันนะชะ เงินจนกระทั่งรองเท้าสึกไปครึ่งโหลแล้วก็ยังไม่ได้อ่านทำ เเตะฝุ่นชาย มีคนเตะฝุ่นเยอะนะครับในบ้านเราหางานทำ หายังไงมันก็ได้ เค้าบอกเอาเฉพาะคนมีประสบการณ์ ไว้เรามันก็ไม่เคยมีสักที เพราะยังไม่ได้ทำงาน สอบที่ไรตกทุกที หางานทำนี้ยากนะชะ

๔๕ แต่ผมมีเคล็ดลับให้กับน้อง ๆ ลูกหลานซึ่งจะหางานทำในอนาคต ถ้าท่านมีหลัก ๔ อย่างนี้ ท่านจะไม่ตกงานเลยนะชะ

๔๖ หนึ่ง ไม่เลือกงานชะ ได้อะไรคว้าวักก่อน

๔๗ สอง ไม่เกียงหน้าที ให้ทำอะไรทำอะ ปิดกวาดเช็ดถู เดินขายของ พิมพ์ติด ฝ้ายยาม ทำทั้งนั้นนะ อย่าไปเลือกว่าจะต้องเป็นตำแหน่งใหญ่โตอะไร มันต้องเป็นผู้ช่วยก็ค่อยประนมกร ลำบากก่อนค่อยสบายเมื่อปลายมือ เริ่มต้นจากเล็กน้อยไปก่อน บางทีเค้าทดสอบจิตใจเราดู ดูซิว่า หนักเอาเบาสู่มั้ย

๔๘ บริษัทเซลล์เนี่ยนะซะ เซลล์ เอ็ชโซ่เนี่ย คาลเท็กซ์เนี่ยนะซะ จบปริญญาตรีเนี่ยให้ไปอยู่ ปีม้ำมันก่อน ๓ เดือน ๖ เดือน แล้วค่อยกลับมาเป็นหัวหน้าส่วน จะได้ว่าเค้าทำงานกันอย่างไร เวลามาปกครองจะได้เข้าใจจิตใจของลูกน้อง ทำขนาดนั้น จันอย่าไปเกียงหน้าที

๔๙ สาม อย่าไปยึดถือไอ้เรื่องเงินเดือนเป็นหลัก ทำเลย ทำไปก่อน เงินเดือนไม่เป็นไร ยิ่งบอกว่าทดลองงาน ๓ เดือนเนี่ย ทำให้เต็มที่เลย คนจะรู้สึก โอโห ! นี่ขนาดทดลองงานนะ ยังทำขนาดนี้ ถ้าบรรจุก่อนยังไง แล้วก็บรรจุก่อนแล้วค่อยชี้แจงทีหลังก็ได้วะซะ (ฮา) ขอโทษนะซะ อันนี้ยู เตียวเด็กเสียหมด ลูกเล่น ๆ ลูกเล่นต้องแยกให้ออกนะซะ ทำเต็มที่เลยครับ เงินเดือนเรื่องเล็กจะตายไป

๕๐ บางบริษัทไม่จ่ายเงินเดือนเลยนะซะ คนแย้งกันไปสมัครงานยังมีเลย เพราะเค้ามี คอมมิชชั่น มีรางวัล มีโบนัสเยอะเลยครับ เงินเดือนไม่สนเลย เงินเดือนแค่ค่าน้ำมันรถเท่านั้น นะซะ ๓ ปี ๔ ปี รวยเลย เพราะนั่นเงินเดือนเนี่ยอย่าไปยึดมาก ทำงานเพื่องานก่อน ซึ่งผมพูดแล้ว หลายครั้งเรื่องนี้

๕๑ สุดท้ายก็คือว่า อย่าเป็นคนเบื่อ ๆ อยากรุ่นซะ ไอ้โน่นนิดไอ้นี้หน่อย จด ๆ จ้อง ๆ จับจด ประเภทที่ว่า เจ็อง่าราคาแพง ทำมันทุกอย่าง ทำละหมด ทำไม่จริงซักร้อยแล้วเก่งก็ไม่จริงด้วย ไม่รู้จับมาได้ยังไง จบมาได้ยังไงไม่ทราบนะซะ

๕๒ เมื่อก่อนนี่ผมก็ฝากท่านผู้ชมซึ่งเป็นครูบาอาจารย์ เป็นรองอธิบดีก็มี เป็นคณบดี เป็น อธิการก็มี เมื่อก่อนคนเยอะเลยนะครับ บอกฝากนะซะ ฝากว่า จบก็ให้มันเก่งจริง ๆ มันซักร้อยนึง มีอะไรที่มันเป็นมูลค่าเพิ่มมันซักร้อยนึง คนอื่นเก่งเท่ากันหมด แต่เด็กคนนี้พิมพ์ติดได้เนี่ย มันก็ได้งานก่อนแล้ว เก่งเท่ากันหมด เข้ารอบสุดท้าย ๗ คน ไอ้ที่ถ่ายรูปเป็น มันก็ได้งานก่อน เก่งเท่ากันเลย ๑๐ คน แต่คนนี่เคยไปเรียนคอมพิวเตอร์มา ๓ เดือน อันนี้ได้งานก่อน อะไรทำนองเนี่ย นะครับ มันต้องเก่งซักร้อยนึง

๕๓ เอ้อ! วันนี้มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งมาหาผม ก็ไม่ใช่เด็กหรอก เด็กได้เด็กแล้ว จบปริญญา บริหารธุรกิจ มาถึงก็เอานามบัตรมา “พี่หนูให้มาหาอาจารย์อะ” “มีอะไรเธอ” “ให้อาจารย์หา งานให้หนูทำอะ” “แล้วหนูจะบออะไร” “บริหารอะ” “จบเมื่อไหร่” “เมื่อก่อนอะ” “จบแน่นะ” “จบแน่นะ หนูรับรองหนูจบแน่ นี่สะนามบัตร” “แล้วหนูทำอะไรได้บ้าง” “ได้ทุกอย่างละอะ” “พิมพ์ ติดเป็นมัย” “ไม่ได้เรียนนี่อะ” (ฮา) “short hand ได้มัย” “ไม่มีนี่คะ” “correspondence” “มัน เป็นยังไงอะ” (ฮา) “ก็ได้ตอบเอกสาร” “สงสัยยากมั้งอะ” “ภาษาอังกฤษเป็นไง” “ภาษาอังกฤษ เทรออะ ก็อ่านได้เขียนได้ พุดไม่ได้คะ” (ฮา) “แล้วหนูจะทำอะไร” “ได้ทุกอย่างละอะ” (ฮา) มันจะได้ยังไงอะ ไม่ได้ซักร้อยเดียวแต่บอกได้ทุกอย่าง “นี่หนูระหว่างที่เรียนหนังสือเนี่ยเคยไป ฝึกงานมัย” “ไม่เคยเลยคะเรียนลูกเดียวคะ ๓ ปีครึ่งจบ แล้วมาหาอาจารย์เลยคะ” “แล้วหนูอยาก ทำงานราชการหรือเอกชนละ” “ถ้าได้ราชการก็ดีนะคะ แต่ถ้าไม่ได้เอกชนก่อนก็ไม่ใช่ไรคะ”

“เอ๊ย เอยังไงดี เอจี้ๆ ถ้าหนูเลือกแล้วได้เลยเนี่ย อยากทำอะไร” เอ่อ!ผมก็ถามไปนะสะ เค้าก็ ยิ้ม เขิน เอ้า!ไม่ต้องเขินพูดมาเลย” “ถ้าเลือกแล้วได้เลยหรือ” “อืม อยากทำอะไร” “แอร์ โฮสเทลสะ” (ฮา) แหม!เรียนจนจบมหาวิทยาลัยอยากเป็นแอร์โฮสเทล เค้ารับแค่ม.๖เท่านั้น นะสะ ม.๘ เมื่อก่อน “ทำไมถึงอยากเป็น” “แบบมันชอบนะสะ” “ทำไมถึงชอบ” “แบบมันชอบ มานานแล้วอะ” “มันเป็นยังไงถึงชอบ” “แบบมันก็แต่งเครื่องแบบ มันก็เท มันก็เก๋ไก๋” “แล้วมี อะไรอีก” “มันก็แบบได้เที่ยวได้บินไปอย่างเงี้ยๆชอบ” “แล้วมีอะไรอีก” “งานมันก็เบาๆมันก็แค่ บริการอยู่บนเครื่อง ไม่มีอะไร” “แล้วมีอะไรอีกมัยที่ชอบ” “ก็แบบผู้โดยสารก็ต้องเป็นคนดีใช้มัย คนระดับสูงใช้มัย เราก็ดูอย่างเงี้ย” (ฮา ปรบมือ) “แล้วมีอะไรอีก” “แบบเงินเดือนก็ดี สวัสดิการก็ดีด้วย” “อ้าว ! หนูรู้อย่างไร หนูไม่เคยไปทำซักหน่อย” “ก็พี่ๆเค้าเคยทำนะ เค้าอยู่ ๓ ปี เค้าสบายแล้ว เค้าได้เที่ยวฟรี ได้หยุดพักผ่อนประจำปี แล้วถ้าอยู่ ๕ ปีก็พาคุณพ่อคุณแม่บิน ปร็อบโลกอย่างเงี้ย” (ฮา) “แล้วมีอะไรอีกมัย” “ก็แบบชื่อของถูก” “ชื่ออะไร” “ก็พวกน้ำหอม พวกเครื่องสำอาง ปารีส ลอนดอนอะไรอย่างเงี้ย” “ชื่ออะไรนักหนา” “ก็ชื่อไปฝากพี่ๆเพราะหนู เอาของเค้ามาเยอะแล้วนะ” (ฮา) “ตกลงหนูอยากเป็นแอร์โฮสเทลแน่นะ” “สะ หนูอยากเป็นสะ” “ไม่เปลี่ยนใจนะ” “ไม่เปลี่ยนใจสะ” “การบินไทยเป็นยังไง” “ดีที่สุดเลยคะ”

๔๕ ผมก็เขียนนามบัตรฝากผู้จัดการบุคคลของการบินไทย ชื่อพี่บุญสร้าง เจนปริษา สมัยนั้น นะสะ บอกพี่บุญสร้างช่วยดูด้วย เด็กคนนี้เป็นน้องเพื่อน สนใจสมัครงานแอร์โฮสเทล โปรเจค ดำเนินการตามระเบียบการของท่าน มีต้องเกรงใจผม แล้วผมก็เซ็นชื่อ ผมเขียนภาษาอังกฤษนะ สะ (ฮา) คือฝากก็ฝาก แต่ไม่ได้บังคับนะ นะสะ ผมรู้ว่าแกอ่านไม่ออกนะ ภาษาอังกฤษ “อ้าว! แล้วหนูได้ผลยังไงช่วยรายงานด้วย” “คะ ขอขอบคุณคะ” ก็ไปสอบตก สอบตกนะสะ (ฮา)

๔๕ ตกประการที่หนึ่งคือ สูงไม่พอ สูงน้อยไปหน่อย หายไป ๓ เซน เค้าจะเอา ๑๖๒ สมัย นั้น

๔๖ สอง ภาษาอังกฤษใช้ไม่ได้ แหม! จบปริญญาตรีภาษาอังกฤษใช้ไม่ได้เลย โอ้โห! เรียน ยังไง สามปีครึ่ง ผมไม่เข้าใจ อ่านไม่ได้เลย เค้าให้มาแผ่นเดียว เค้าให้อ่าน ๑๐ ประโยค ถ้า ๑๐ ประโยคเนี่ย ถ้าพื้นภาษาอังกฤษดีเนี่ย จะ accent ถูกหมดทุกคำเลย เจอประโยคแรก ตกแล้ว ประโยคแรกเค้าบอกว่า “เจ้าของบ้านของฉัน เลี้ยงม้าไว้ตัวหนึ่ง อยู่ใต้ถุนบ้าน My host has a horse under the house” แกก็อ่านเป็น My horse has a horse under the horse (ฮา) ก็แปลว่า ม้า ตัวหนึ่ง มีม้าอีกตัวหนึ่ง แล้วยืนอยู่ใต้ม้าอีกตัวหนึ่งนะครึบ (ฮา ปรบมือ) คือ ม้าเนี่ยมันยืนซ้อน กัน ๓ ตัวนะครึบ มันยืนคร่อมๆกันเนี่ย (ปรบมือ) เลยก

๔๗ ตกข้อสามคือสายตาเอียงสะ ตัวเองก็ไม่เคยรู้แหละ ไม่เคยไปหาหมอ พอเค้าเอาเข้าห้อง คอมพิวเตอร์วัด บอกเลย โอ้!สายตาเอียง สายตาเอียงเค้าไม่ให้เป็นแอร์โฮสเทลหรือครึบ อันตรายสะ เรือบินเค้าบินดี ๆ บินเอียง ๆ เดียวก็บ้ากันไปข้างนึง (ฮา)

๔๘ ก็เลยไม่ได้เป็นแอร์โฮสเทล ก็ไปทำงานส่วนตัว อาชีพพี่ป้าน้ำอ่า ไอ้เราก็นึก เอ้! แสดงว่า เด็กสมัยนี้ สมัยนี้ตอนโน้นนะสะ ๑๐กว่าปีที่แล้ว พอหน้าตาดีหน่อยนึง อยากเป็นแอร์โฮสเทลกัน หมด ไม่รู้เป็น คิดเหมือนกันหมดทุกคน แสดงว่ามันต้องเป็นงานที่พิเศษเหลือเกิน เป็นนางฟ้า

๔๙ วันหนึ่งผมก็ขึ้นเครื่องบินจากขอนแก่นเข้ากรุงเทพฯ ก็เจอแอร์โฮสเตสตัวจริงเลยคนนึง ซึ่งเค้าอยู่มาแล้ว ๑๐ ปี เอ่อ! เดิมทีเนี่ยเคยเป็นรองนางสาวไทยสวย หน้าตาดี ถึงวันนั้นก็ยังหน้าตาดีอยู่ แต่ว่าโทรมแล้ว โทรมแล้ว คือหน้าตานะฮะ ไม่ใช่ผมไปทำอะไรเค้านะฮะ (ฮา) โทรม คำว่าโทรมคือเค้าทรุดโทรมโงะ หน้าตาก็บอบกบฏไม่รับแล้ว ก็คุยกันนะ “เป็นยังไง” “ก็อย่างนั้น งามะคุณทิววัฒน์” “เป็นแอร์โฮสเตสเนี่ยสบายดีมั๊ย” “เปื้อนจะตายคุณทิววัฒน์” “อ้าว! ทำไมเปื้อนไหนเค้าว่าได้เที่ยว” “เที่ยวอะไร มีแต่ขี่เมฆนะคุณทิววัฒน์” ไรเราก็ดูตามมือ มีแต่ขี่เมฆจริงๆ ครับ คนไม่เคยขึ้นเครื่องบิน นึกว่าขึ้นไปแล้วมันเห็นอะไร มันไม่มีหรอกครับ พอมันปรับระดับได้ที่แล้วข้างล่างเป็นขี่เมฆหมดล่ะครับ มันจะเห็นตอนขึ้นกะลงนะฮะ “มีแต่ขี่เมฆจริงๆ คุณทิววัฒน์” “อ้าว! ไหนเค้าว่าได้เที่ยว” “เที่ยวอะไรล่ะ ไม่มีเวลาพักเลยคุณทิววัฒน์ เนี่ย ๓ เดือนแล้วไม่ได้หยุดเลยคุณทิววัฒน์” (ฮา) “อ้าว! ไหนเค้าว่าได้พักผ่อน” “พักผ่อนอะไร ไม่ได้หยุดเลยคุณทิววัฒน์” (ฮา) “ก็ไหนเค้าว่าได้ซื้อของถูก” “เงินเดือนก็น้อยคุณทิววัฒน์” “อ้าว! แล้วทำไมเธอไม่ออกล่ะ” “ออกไม่ได้เราแก่แล้วคุณทิววัฒน์” (ฮา) “อ้าว! ทำไมไม่ทำให้ตึกกว่าเดิม” “ตึกว่านี่ก็ได้แค่เนี่ยคุณทิววัฒน์ ได้แค่นี้ก็ดีแล้วคุณทิววัฒน์” คือแกยิ่งทำก็ยิ่งแยลงครับ ยิ่งแยลง เท่าที่ทราบเนี่ยเดิมทีบินทั่วโลก เป็น international แอร์โฮสเตส ต่อมาอายุมากหน่อยเค้าให้บินในประเทศ domestic แอร์โฮสเตส แล้วสิ้นตุลาเนี่ย เค้าจะปลดเป็นแอร์ก็ฮะ (ฮา)

๖๐ รู้จักแอร์ก็มั๊ยฮะ แอร์ก็ นั่งๆ เฝ้า ซั่งๆ ซั่งไอนั้นนะ ซั่งกระเป่า แล้วติดสติ๊กเกอร์อะ สูปบุหรีมั๊ย ถ้าสูบบุหรืหนึ่งหลัง ไม่สูบบุหรืหนึ่งหน้าเนี่ย เนี่ยเค้าเรียกแอร์ก็ฮะ ชื่อเค้านะ พนักงานบริการภาคพื้นดิน ฮะๆๆ แอร์ก็นะสิ ปิดโธ่นะฮะ ยิ่งทำยิ่งแยลง ลดลงไปเรื่อยๆ นะครับ เดียวนี้เค้าก็เอาเด็กสาวๆ เข้าไปลิฟท์ทั้งนั้น จะได้ลดปรด้อยคนที่อายุมาก เป็นวิธีแก้ปัญหากทางจิตวิทยานะ แต่มันก็หน้าตาของเค้าก็ไม่เหมือนกันหรอก ข้างบนนะ ฮะ

๖๑ ถ้ายิ่งทำยิ่งแยลงก็มี หนึ่ง เก่งไม่จริงด้วย สอง ไม่ปรับปรุงคุณภาพชีวิตด้วยนะ ท่านอยากทราบว่าปรับปรุงคุณภาพมูลค่าเพิ่มเป็นยังไง ต้องกลับไปซื้อวิดีโอชุดที่ ๔ นะฮะ ประเดี๋ยวพักแล้วซื้อได้เลย มีจำนวนจำกัด เมื่อวานขายดี มีทุกชุดนะ อยู่ข้างนอกนะฮะ ไปซื้อซะ เดียวจะหาว่าไม่เตือน เงินขรราวาสเงินพระผมรับหมดล่ะนะฮะ (ฮา ปรบมือ) คนเรานะฮะ ถ้าเก่งอะไรสักอย่างเนี่ยนะครับ ไม่มีทางอดตายครับ มียังไงก็ใช้เท่านั้นนะฮะ มีอวัยวะเท่าไรก็ใช้เท่านั้นนะครับ

๖๒ ผมเจอช่างภาพคนนึงถ่ายวิดีโอเนี่ย วิดีโอแบบหิ้วเนี่ยฮะ เอ๊! เค้าถือมือเดียวนะ ไรมือซ้ายที่อยู่ใต้ออกกระเป๋า กระเป๋านี้ผ่ากว้าง เอามือซุกไว้ เค้าถือมือเดียว แต่พอเค้าจะถ่ายปั๊บ มือนี้จะออกมาช่วย มือนี้ ขอโทษนะฮะ ง่อยฮะ ลั่นด้วย หกิกด้วยนะฮะ มืออยู่แค่เนี่ยนะครับ พอออกมาปั๊บ มันจะเป็นขาหยั่งตั้งกลองเลยนะครับ นะฮะ (ฮา) พอดีเลยครับ ก็เปิดหน้ากล้องปั๊บ แล้วก็ซุ่มแล้วก็เก็บไว้ที่เก้านะฮะ รู้สึกว่าพระเจ้าให้มาเพื่อสิ่งนี้เลยนะครับ (ฮา) ทำอย่างอื่นคงไม่ได้นะฮะ ถ้าให้ไปเดินรำ คงไม่ได้ มันต้องอย่างเงี้ย ก็ต้องดูว่าตัวเองทำอะไรได้ แล้วก็ทำสิ่งนั้น

๖๓ เนี่ย อย่างบางคน ขอประทานโทษนะฮะ ตาเข ตาเหล่เนี่ย อย่าเป็นครูนะฮะ ยุ่งจะตายคุณว่าไง พอคนนี่ยกมือ ผมถามคุณนะ อ้าว! ยุ่งแล้ว (ฮา) พอบอกคนนี่ เห็นด้วยมั๊ย บอกเห็นด้วย ผมถามคนนี่ มันยุ่งนะฮะ นี่ตาเข ทำอะไรดี ชกมวยก็ได้ครับ ชกมวยก็ได้ครับ นะฮะ เพราะเล็งท้องต่อยหัวฮะ พอเล็งท้องต่อยฟุงฮะ นะฮะ อะไรก็ได้ครับ (ฮา ปรบมือ) เออ

๖๔ ฟินดาบก็ได้ครับ ฟินดาบๆๆ เฮอะๆเล็งข้างซ้ายฟินชวาครับ เล็งขวาฟินซ้ายครับ ใอันนั้น
งตายเลยอะ เพราะมันดูไม่ออก มัน

๖๕ หรือเล่นไพ่ก็ได้ เล่นไพ่นะ โอ้โฮย ไม่มีใครรู้เลยว่ามันอ่าน ไม่รู้มันมองอะไรของมันนะ
ครับ (ฮา) รวยไม่รู้เรื่องเลย รู้จักหางานให้มันเหมาะกับบุคลิกสิ ปิดไว้ ไปฝันสังขารอยู่ได้

๖๖ ใเรื่องของการทำงานเหมาะกับบุคลิกเนี่ย ไม่มีใครเกินเพื่อนผมละ อยู่นครสวรรค์ ปาก
น้ำโพ ชื่อเสี่ย จิว นามสกุลด่านสกุล นะอะ เป็นคนกำแพงเพชร ไปตั้งรกรากที่นครสวรรค์ ๑๐ กว่า
ปี มีเงินอยู่ ๔๐๐ บาท เดียวนี้กลายเป็นเศรษฐีประจำปากน้ำโพเลย แก่งอะ หัวคิดสร้างสรรค์
จบหน่อยๆจบแค่มัธยม ไม่เคยไปเรียนเมืองนอกเมืองนา แต่ว่าไปนอกทุกปีอะ ได้ทุนไปนอกด้วย
ชื่อนายจิว เสี่ยจิว คนละคนกับชลบุรีนะอะ ไม่มีหрок ไม่พูดหрок ใ้ผมไปดูชื่นใจ เค้าเป็นโรง
กลิ้งนะอะ โรงกลิ้ง ทำใ้พวกเครื่องปั้มลม เครื่องไ้ตะแกรงหน้ารถมอเตอร์ไซด์ หลังรถมอเตอร์
ไซด์เนี่ย ใครๆก็ใ้เค้าทำนะ พอเห็นตัวอย่างปั้ ทำได้เลย ทำได้ดีกว่าของฝรั่ง ของญี่ปุ่นอีก แล้ว
ทำได้ต้นทุนถูก ขายถูกกว่า รับรองว่าฝรั่งห้ห้ ใ้ญี่ปุ่นสู้แกไม่ได้หрок สมองดี

๖๗ ผมไปดู บังเอิญเป็นวันอาทิตย์ ดูรวบรวมแล้วจะกลับ “อาจารย์มีเด็กว่างงานมั้ย ส่งมา
อยู่กับผมสิ” “คุณจิวจะเอากี่คน” “กี่คนก็ได้” “เฮ้ย!แล้วจะเอาคนแบบไหน” “แบบไหนก็ได้”
“ไม่ใช่เอาเก่งยังงั” “เก่งก็ได้ไม่เก่งก็ได้ ผมฝึกเอง” “เฮ้ย!จริงรึเปล่า” “จริงๆครับอาจารย์ครับ
คนทุกคนทำงานได้ครับ ถ้าเรารู้จักใช้งานเหมาะกับคน” ดูนะอะ คุณจิวกลับมาสอนผมชะอีกนะ
ครับ ทั้งๆที่แกไม่เคยเรียนวิชาการบริหารจัดการเลย แกบอกว่าทำอะไรก็ได้ ถ้ารู้จักใช้งานให้เหมาะ
กับคน “เอ้อ! คุณจิวมีตัวอย่างมั้ย” “มีครับๆเดียวใ้อาจารย์ดู เฮ้ย!เอาสิ ไ้หัวอาจารย์หน่อยดิ”
ในั้นก็กำลังนั่งรื้ออะไรอยู่ ลูกชิ้นมายีน อ้วน ขาว ผมสั้น ตาเหล่ด้วย มาถึงก็เดินมาไหว้ ผมก็
เฉยๆ เพราะไม่ได้ไหว้เรานี้ ไม่ได้มอง (ฮา) “นี่เค้าไหว้ใคร” “ไหว้อาจารย์ดิ” “อ้าว!แล้วทำไม
เค้ามองคุณนะ” “ถ้าเค้ามองผมก็ไหว้อาจารย์ ถ้าเค้ามองอาจารย์ก็ไหว้ผม”

๖๘ “อ้าว! เฮ้ยคนนี่ ไปได้ ไปได้” ในั้นก็เดิน งงเซียว พอถาม “แล้วคนนี่ทำอะไร” “คนนี่
เป็นsale” “เฮ้ย!พูดเป็นเล่นนะเป็นsaleได้งั” “เรื่องอะไรเล่า ทำไม่ครับ” “คนอย่างนี้เป็น sale
ไ้ยังงัเล่า” “อ้าว! ของผมมันไม่พอขายอยู่แล้วอาจารย์ ผลิตๆเท่าไรไม่พอขาย เรื่องอะไรผม
ต้องจ้างคนมีความรู้ตีหน้าตาดิ เงินเดือนแพง แล้วเล่นตัว อยู่ไม่กี่วันก็ออก ผมจ้างใ้มันอยู่กับ
ผมตั้งแต่เปิดโรงงานเลย ทำงานดี ขยัน มันอ่านหนังสือได้นี้ครับ อ่านออก เขียนได้ มันรับ order
มา มันก็บรรจขของ ถ้าของใหญ่ก็ใ้ปึกอัพ ของเล็กก็ใ้มอเตอไซด์ ไปถึง เด็กส่งของเสร็จมันก็ใ้
คนเซ็นรับ ผมก็ใ้เด็กไปเก็บเงิน มันเรียบร้อย ทำงานดี ชื่อสัตย์ ไม่เคยโกงเลย เพราะมันใ้งั”
อ้อ!มันใ้งันี้แหละ (ฮา) มันดีตรงใ้งันี้แหละ ถ้ามันไม่ใ้งั มันโกงหลากหลายแล้วนะอะ โกงหนักที่
เดียว

๖๙ เอ้อ “อาจารย์ แหม! เมื่อกันนี้ผมเกือบเสียอุตสาหกรรม” “เป็นงั” “ผมกะ ผมไป ผม
กะว่าใครมาสัมครงานกับผมนี้ ผมไม่ใ้กลับอะ แต่เมื่อกันทนไม่ไหวเลยนะ มากัน ๓ คน มาจาก
ตาคืออาจารย์ พ่อแม่พามา เด็กผู้ชายคนเดียวอายุ ๑๗ ปีญญาอ่อน ถามอะไรก็ไม่พูด พูดได้ก็ไม่
พูด ลงท้ายก็จะใ้กลับ พอตีแม่มันพูดเข้าทำมันบอก “เสี่ยจิวก็ใ้เถอะอะ ไม่ต้องใ้เงินเดือนมัน
หрок ให้มันกินข้าว ๓ มื้อ มันอยู่กับเสี่ยจิวจะใ้ได้งัๆ” ผมก็เลยบอก “เฮ้ย! ใ้หนู เอ็งลองทำ

มืออย่างนี้ใช้ได้มั๊ย” ปรากฏมันทำได้ ผมก็เลยเอากระดาษทรายใส่มือให้มันนั่งขัดนะสะ (ฮา ปรบมือ) มันบอก ตีกว่าซื้อเครื่องขัดแสนห้าสะสะ (ฮา) คือไอ้เครื่องขัดเนี่ย เมื่อกี้มันมีเครื่องขัดเครื่อง แกะให้ดู เครื่องขัดเนี่ยซื้อจากไต้หวันสะสะ ของเก่าใช้แล้ว second hand แสนห้าสะสะ คือกว่าจะออกแบบให้มันทำอย่างนี้ได้ ต้องใช้เงินแสนห้า แต่นี่ให้มันกิน ๓ มือ มันนั่งขัดได้ (ฮา)

๗๐ “อาจารย์ฯ แหม อาจารย์มาวันอาทิตย์นี้ไม่ไหวเลย ไม่มันเลย” “เป็นไง” “ถ้าอาจารย์มาวันธรรมดาเนะ ผมจะให้อาจารย์ดูอีกคนนึง “ “เป็นไง” “อู๊ย พอมันมาสมัครงานเนี่ยผมเกือบไล่แล้ว” “เป็นไง” “สันนิบาต อยู่ก็ยืนก๊กมืออย่างเงี้ย” “แล้วคุณจิวเอาป่าว” “เอา” “เอาไปทำไม” “ผมให้มันอยู่แผนกซุบ” (ฮา) เพราะซุบแล้วต้องสั้นอยู่แล้ว ก็เอาปากคิปลใส่มือมันนะ ซุบแล้วก็สั้น แล้วก็ปล่อยเพลิง แล้วก็ก๊ีบ แล้วก็ซุบ แล้วก็สั้น คือไหนๆมันจะสั้นแล้ว ให้ได้ประโยชน์เลยนะ (ฮา ปรบมือ) เป็นพนักงานแผนกซุบที่ดีที่สุดของโรงงาน ชื่อสัตย์ ขยันขันแข็ง ไม่สาย ไม่ขาด ไม่เบี้ยว ไม่ป่วย บุหรีก็ไม่สูบ มือมันงอไม่ได้สูบยังงอสะสะ (ฮา) ดีที่สุดตั้งแต่ตั้งโรงงานมาอย่างงี้ก็มี

๗๑ เพราะฉะนั้น โปรดทราบนะครับว่า ทำอะไรเนี่ย ทำให้มันจริงเลยนะครับ นะสะ มีปมด้อยอะไรก็พลิกออกมาเป็นปมเด่น ช่วยเราอีกทีนึง นะสะ เราจะทำงานทุกอย่างที่เราตั้งใจทำได้ แล้วก็พยายามรู้อะไรก็รู้อะไรจริง นะสะ เรียกว่ากัดไม่ปล่อยว่าจั้นเถอะ นะสะ กัดไม่ปล่อย ทำอะไรก็ทำให้ที่สุดความสามารถนะครับ ดูว่าเรามีอะไรดีที่สุด แล้วเอาสิ่งนั้นออกมาทำ แล้วก็พยายามเพิ่มความพยายามขึ้น มากขึ้นๆ

๗๒ อย่างคนตาบอดเนี่ย ผมพูดทุกครั้งนะสะ เพราะผมประทับใจมากที่ผมไปดูมา คนตาบอดบางคน เงินเดือน ๕ หมื่นกว่าบาทนะ เป็นโอเปอเรเตอร์ รับโทรศัพท์อยู่มา ๑๗ ปี เป็นผู้หญิง สาว โสด แม่ล่ะต้องโสดละนะสะ ส่วนมากเค้ามักไม่ค่อยมีเรื่องมีราว มักจะโสด ๕ หมื่นเศษนะสะไม่นับโบนัสต่างหากนะครับ โห!เสียงเพราะ แม่่น ส่งสายต่อแม่่น จดบันทึกเรียบร้อย ใช้พิมพ์ติดบันทึกนะสะ แล้วก็จำแม่่น ได้ยินเสียงเนี่ยบอกได้เลยว่าใครโทรมา จะมาเองหรือจะโทรมามีค่าเท่ากัน เพราะฟังเอาเนี่ยนะสะ ฟังเอา รู้อะไรเลย

๗๓ คนตาบอดบางคนเงินเดือนตั้ง ๗ หมื่นกว่าบาท เป็นนักดนตรีสะ นักดนตรี เล่นดนตรีเล่นได้ทุกชนิดเลย นะ ยังกะตาพิยเลยนะครับ เล่นได้ทุกชนิด ลูกทุ่ง ลูกกรุง สากล วยรุ่น เล่นได้หมด ไม่เคยดูโน้ตเลยนะ ก็ดูไม่เห็นนะสะ ก็ไม่ต้องดูโน้ตนะสะ เก่งมากเลย ผมเจอมาแล้ว เก่งมากเลย

๗๔ เพราะนั้นเค้าก็เลยสอนกันไว้ว่า บอกว่า “แม้จะเสียดวงตาที่ทอดไป ก็อย่าได้เสียดวงตาที่ทอดยาว” นะสะ คือแม้จะเสียดวงตาที่ทอดไป ตาไม่มี ก็อย่าเสียดวงตาที่ทอดยาว คือยังคิดได้อะไรได้ มองอนาคตได้ แล้วไม่มีคำว่าย่อท้อ หรืออมืองอเท้า

๗๕ ผมไปอยู่กับเค้าหลายวันซักจะชอบ นะ ซักจะชอบนิสัย เค้าสอนกันนะสะบอก ถ้าอยู่กับคนตาบอด เนี่ย คุณต้องมีวิธีการคบค้าสมาคมกับเค้านะสะ

๗๖ อย่างประการแรกเค้าบอกว่า จะพูดว่าเค้าตาบอดเนี่ยพูดเลย ไม่ต้องเขินนะ เค้าไม่เขินอยู่แล้ว เพราะเค้าตาบอดมานานแล้ว บอกไปเลยว่าตาบอด อย่าไปอ้อมแอ้มบอก ตาเค้าไม่ค่อยเห็นนะ ไม่ต้อง บอกตาบอด (ฮา) เค้าไม่แคร์นะสะ

๗๗ แล้วก็ถ้าคนตาบอดเค้านั่งอยู่ แล้วเราเข้าไปหาเค้าเนี่ย เค้าบอกไม่ต้องไหว้อะ ให้ใช้เสียง
ผมมาแล้วนะ อะไรเงี้ย แล้วค่อยเริ่มคุยกัน คือไหว้หรือไม่ว้าวมีค่าเท่ากันสำหรับคนตาบอด

๗๘ แล้วพอกุ้ยไปๆแล้วเราจะลุกไปไหนเนี่ย ให้ให้เสียงเค้าหน่อยว่าเราจะไปแล้ว ไม่ใช่ไป
เฉยๆ เค้าก็อยู่อย่างนั้นคนเดียววะสะ (ฮา) บอกเค้าบอก “นี่ผมไปก่อนนะ เจอกันใหม่นะ” เนี่ย
ใช้ได้ แต่ถ้าอยู่ๆแล้วไป เค้าก็เลยจ้ออย่างนั้นนะครับ

๗๙ คนตาบอด เค้าบอกว่า ถ้าจะจูงเค้าไปไหนเนี่ย อย่าไปดึงมือเค้า ให้เกาะต้นแขน แล้วไป
ด้วยกัน เกาะต้นแขนก็พอ ถ้าจะให้เค้านั่งตรงไหนเนี่ย ให้เอามือเค้าเนี่ยไปแปะที่พนัก หรือที่เท้า
แขน อย่าไปกดไหล่เค้า เค้านั่งไม่ถูกหรอก เพราะไม่รู้มันลงตรงไหนวะสะ (ฮา) เอามือแปะเนี่ย
เค้ารู้แล้ว ตรงไหนที่จะเป็นที่นั่งของเค้า นะ

๘๐ คนตาบอดเวลากินข้าวหรือกำลังทานอาหารเนี่ย อย่าไปช่วยหั่น ช่วยตักใส่ปาก เค้าไม่
ชอบ มันเหมือนเป็นเด็กทารก ให้บอกเค้าว่า ให้บอกแบบนาฬิกา บอกว่า นำจิมอยู่ ๖ โมงเช้า ผัก
อยู่ป้าย ๓ โมง (ฮา) แดงกวาอยู่ ๙ โมงเช้า (ฮา) แล้วก็สติกอยู่ ๖ โมงเย็นเนี่ยวะสะ ส่วนช้อนนะ
อยู่ ๙ โมงเช้ากับป้าย ๓ โมง เค้าหยิบขึ้นมาเองนะสะ คือถ้าเราไปบอกหรือเราไปจี้เนี่ย เค้ารู้สึก
เค้ารำคาญเค้าละนะสะ ไขมันนี่เป็นวิธีการ อยู่ไปๆเราก็ค้นเคย

๘๑ ผมเลยรู้สึกว้า เออ! คนตาบอดนี่เป็นมิตรที่ดีของคนทุกคน แล้วจำแม่นชมัดยาดเลย
แฟนผมเนี่ยตาบอดเยอะเยอะเลย แฟนๆผมอะ แฟนทอล์คโชว์อะ ฟังวิทยุ จส.FM ๙๔.๕
เกรียงศักดิ์ ประคองวงศ์ ไปช่วยเขาเทปไปขายด้วย โอโห! ร่ำรวยจากเทปผมเนี่ยเยอะที่เดียววะสะ
ส่วนผมก็มีความรู้สึกว้าเค้าเป็นเพื่อนคนหนึ่งของเราะครับ เพื่อนร่วมงานของเรา

๘๒ จะนั่งงานอะไรจะดี ทำอะไรถึงจะได้ดีเนี่ย ผมว่าไปอ่านหนังสือ หนังสือที่อยู่ข้างหน้านี้มี
อยู่เล่มนึง นะครับ โลกกว้างทางอาชีพ จัดพิมพ์โดย student weekly นะสะ ราคาไม่แพง ไม่ก็บาท
อะ จำไม่ได้ สามสิบลีบบาท แถวๆเนี่ยนะครับ เปิดดู เค้าจะบอกว่าอาชีพอะไรถ้าจะดี

๘๓ ในที่นี้มีหลายคนนะสะ ที่ถูกบันทึกไว้ในทำเนียบฉบับนี้นะครับ ดร.ทรงศักดิ์ เอาพาร
ก็อยู่ในนั้นในฐานะที่ทำกิจการดอกไม้ประดิษฐ์ จนกระทั่งเป็นที่เลื่องลือทั่วโลก ปัจจุบันนี้มาจับ
งานฟลอว์วอลล์ คอนโดมิเนียม แล้วก็ executive sport club เป็นเบ็ดเสร็จหมด ในนั้นเป็นทั้งบ้าน
ทั้งที่อยู่อาศัย เป็นสนามกีฬา เป็นสนามกอล์ฟ เป็นศูนย์สุขภาพ เป็นทุกอย่างอยู่ที่สี่แยก
พัฒนาการเนี่ย วันนี้ท่านเจ้าของก็มาเอง

๘๔ เอ่อ! ท่านเมื่ออยากจะหางานดี ๆ ก็เปิดดูในบางกอกโพสต์นะสะ ในนั้นจะมี classified
ว่าด้วยงานที่ดี ๆ ถ้าท่านอยากจะถ่ายรูปดีก็ต้องฟิล์มสีโกดักนะครับ แล้วก็ควรจะใช้กล้องแคนนอน
นะสะถึงจะดีนะสะ เอ่อ! นี่กำลังจะเริ่มต้นใหม่ในปีหน้า ตอนนี้อย่างผ่านไป ๒ ปีนี้ ลำบากหน่อย ถูก
รื้อเวลานะสะ มีคนมารื้อเวลาในช่อง ๙ ก็เลยตกไปเล็กน้อย เอ่อ! อยากได้เครื่องใช้สำนักงานดี ๆ ก็
ต้องสทิวริยาโอเอกรูป นะสะ แล้วก็เสื้อผ้าดี ๆ ก็ Pierre Cardin ทอมเทลอร์ท์มั้ยสะ ชุดเนี่ย
นะสะ พันธุ์รักซ์โปรโมชั่น พันธุ์รักซ์ชาวดีก็ทำดนตรี เครื่องแสงสีเสียง แล้วก็ Spectrum media ก็
ทำวิดีโอดีดี แล้วยังมีไฮเกรดจัดรายการโทรทัศน์ไปไม่ที่เหลืออยู่ช่อง ๙ ตอนเย็นวันศุกร์ทุ่มนึง
หมดริยังเนี่ยสปอนเซอร์ (ฮา) ตกไปเค้าว่าเอาดินนะสะ ครบแล้ว คือต้องพูดถึงสปอนเซอร์ เค้าเป็น
ผู้มีอุปการคุณ ลองไม่มีสปอนเซอร์ ลงทุนขนาดนี้ แสดง ๒ รอบ มันจะเหลือได้ยังไงละ ต้องช่วย ๆ

กัน ขนาดวันนี้ ปีนี Pepsiไม่มาเนีย ผมต้องกินน้ำแข็งเปล่าเลยเนีย โอโห!อับจนเลยจริง านะสะ (ฮา) --

๘๕ (ทินวัฒน์เดินมาที่โต๊ะ ตีมน้ำ ดูนานิก้าข้อมือ) คุณครับ มนุษย์นี้ฝึกฝนได้นะสะ อยากเป็นอะไรเป็นในใจจริง อย่าทำครึ่ง ๆ กลาง ๆ ที่เราทำอะไรเป็นทุกวันนี้ก็เพราะเราฝึกของเรา

๘๖ ผมขออนุญาตทราบเรียนเรื่องส่วนตัวเล็กน้อยนะสะ ไม่อยากคุยจะมาก่อะ นี่เป็นการคุยแบบถ่อมตัวที่สุดแล้ว (ฮา) ฝึกवादเขียนนะ แต่ไม่ได้เอาดีก็เลยค่อย ๆ ว่างไป

๘๗ ฝึกพูด เอ้า! พูดกันจนกระทั่งเป็นอาชีพได้ก็แล้วกันละ เปิดโรงเรียนสอนพูดได้ละ ท่านอยากศึกษาเรื่องศิลปะการพูด ดีที่สุดในประเทศ ก็ดูนะ ตามเบอร์โทรศัพท์ที่นั่นนะสะ โทรศัพท์ศูนย์พัฒนาบุคลิกภาพ ทำมาแล้ว ๑๙ ปี พอมาจัดทอล์คโชว์ก็ทำให้ดีที่สุด ตีจนกระทั่งว่าถูกใจคนดูอะ ถูกใจเราด้วย ผมไม่เคยคิดว่าจะต้องมาร้องเพลง ก็ต้องไปฝึก ไปฝึกมา ร้องเพลงทอล์คโชว์ ๑ ๒ ๓ เนี่ย พอฟังได้ว่าเป็นเพลงแล้วนะสะ ทอล์คโชว์ ๔ ตีขึ้น เพิ่งจะรู้สึกว๊ โอ!ร้องดีร้องยังงไปเข้าห้องอัดเสียง ไปอัดเทปนะสะ กว่าจะได้เทปกลับ อู้หู!ใช้เวลาเป็นเดือน ๆ เลยนะสะ ที่แรกเค้าทำดนตรีไว้แล้วละ ถึงเวลาเราก็ไปร้อง เอาหูฟังแล้วร้องนะสะ แล้วก็คนคุมก็เนียคุณตุ๊ก

๘๘ คุณตุ๊กอยู่มั๊ย หายไปไหน หลับแล้วหรือ ไหนขอไฟตรงคุณตุ๊กหน่อย ฌรงค์ศักดิ์ ตุ๊กไม่ใช่ตุ๊กนะสะ ตุ๊กเนียนะสะ (ฮา) ฌรงค์ศักดิ์ (ปรบมือ) เนียก็มีขอชาววงดนตรีวินัย พันธุรักษ์ เค้าก็ทำเรียบเรียงเสียงประสาน ทำดนตรีเสร็จผมก็ไปร้อง วันแรกผมร้อง ๙ เพลง คุณตุ๊กเนียร้องจากเลย “อาจารย์ทำไมร้องเยอะนักล่ะ ตั้ง ๙ เพลง” “แล้วเป็นไง” “นักร้องเค้ายังร้องวันละ ๒ เพลงเลย” “ก็ผมไม่ใช่ ผมก็ร้อง ๙ เพลงนะ” ผมมีเวลาน้อย คือตอนนั้นกำลังอยู่ช่วงเลือกตั้ง กทม.ด้วย ปีที่แล้ว ผมก็กลับ

๘๙ รุ่งขึ้น ผมก็ไปฟังผล “เป็นไงมั่งตุ๊ก” “ใช้ไม่ได้เลยครับ” “มันเป็นไง” “เสียงมันไม่มีคุณภาพครับ” “มันแหลมมั่ง แหมมั่ง เพลงต้น ๆ ดี ห้าย ๆ แหม” ก็มันร้องตั้ง ๙ เพลงมันก็แหมตอนท้าย “แล้วเอาไง” อาจารย์ร้องน้อย ๆ น้อย ๆ จะรีบไปไหนละ” “OK งั้นร้องใหม่” วันนี้ร้อง ๕ เพลง ร้อง ๕ เพลงแล้วกลับบ้านเลย

๙๐ รุ่งขึ้นก็ไปฟัง “เป็นไงตุ๊ก” “ใช้ได้ครึ่งเพลงครับ” (ฮา) “อีก ๔ เพลงครึ่งใช้ไม่ได้” บอก “เป็นไง” “พูดตรง ๆ นะสะ อาจารย์หายใจไม่เป็น” “บ้า ผมตั้งแต่เกิดมาไม่มีปัญหาเรื่องหายใจเลย” (ฮา) “แม่ผมเสียงมาดิอะ” (ฮา) “ไม่ใช่ ๆ หมายความว่าอาจารย์เว้นจังหวะไม่เป็น ตรงไหนที่ควรเว้น อาจารย์ก็ไม่เว้น อาจารย์ไปร้องคร่อม ตรงไหนที่ควรคร่อมอาจารย์ก็ไปเว้นซะ เสียงอาจารย์เลยไร้ฮัม” ไร้ฮัมนะ ไม่ใช่ไร้ห่านะสะ (ฮา) ไร้ฮัม (ฮา ปรบมือ) “แล้วทำไง” “อาจารย์ร้อง ลองฟังมั๊ย ฟังทีละประโยค” เค้าก็เปิด โอโห! ผมอายุจะตายไป เปิดไปวิจารณ์ไป เปิดทีละบรรทัดนะ ต้องร้องใหม่หมดเลย ใช้เวลาอีกอาทิตย์นึงกว่าจะได้เทปกลับนี้มาวางขายเนีย เดียวออกไปแย่งกันซื้อเลยนะเนีย (ฮา) กว่าจะได้มาเนีย ๖๐ บาทนะสะ ตามตลาดไม่มีขายหรอก มีก็แพงกว่านี้อีกนะสะเนีย ซื้อเลยนะครับ เดียวผมจะถวายหลวงพ่อ (ฮา) เอาเงินหลวงพ่อบาปหลวงพ่อสอนผมอย่างกับผมเนียเป็นลูกศิษย์กันกุฎิอยู่แล้ว นะ ทำให้มันเต็มที เอาอีกนิดนึง ๆ

๙๑ เอ่อ!อภิปรายในสภาเนีย ผมไม่เคยทำ ผมก็ทำไม่เป็นนะ มันก็กลัว ๆ กลัว ๆ ที่เล่นที่จริง คนก็ว่า เอ้! ไม่เข้าท่า เข้าสภาแล้วเสียฟอร์ม ผมก็เลยมุฝึก เอาเข้าจริง ๆ จนกระทั่งถึงคราวที่แล้ว

อภิปรายไม่ไว้วางใจอะ ๑๘ กรกฎาคม จำได้ปะ (หัวเราะ) (ปรบมือ) เห็นมั๊ย โท!ถนนนั้นนะนะ อะไรนะ ถนนควายเดิน อิม!เค้าจัดอันดับให้ผมได้เป็น ๑ ใน ๕ ขุนพลฝ่ายค้านนะสะ แล้วผมได้ที่ ๓ (ปรบมือ) นะสะที่ ๓ ที่ ๓ (ปรบมือ) ที่ ๑ ที่ ๒ เนี่ยอายุในสภาพเนี่ยมากกว่าผมหมดนะ ๑๘ ปี กับ ๑๕ ปี ผมเพิ่งเข้าได้ไม่ถึง ๒ ปี ผมได้ที่ ๓ ก็บุญนักหนาแล้วนะสะ (ฮา) ทำให้จริงเลยครับ ทำให้จริงเลย อย่าไปทำเล่น เอาหางจุ่มน้ำ พอเปียกๆแล้วก็ชักหางออกอะไรเจ๊

๙๒ เอ้อ!ผมมาเล่นทอล์คโชว์เนี่ยนะสะ โอโห!ผมหาความรู้นะสะ ผมไปหาครูพยนต์ มุกดา ถึงบ้านที่บางปะกง โรงแรมริมฝั่งบางปะกง ผมไปหาครูสมาน กาญจนผลิน หาคูชาลี อินทวิจิตร ครูสมานกับครูชาลีกรุณาอุ้มขึ้นยืนหน่อยนะครับ ยืนหน่อยนะครับ ตรงไหนไม่ทราบ (ปรบมือ) ตรงไหนครับ ครูสมาน ครูชาลี อาจารย์ยืนหันหน้าให้คน มากันทุกปีเลยนะครับ เมื่อกี้ก็ไม่ทันได้เห็น มาทีหลังใช้มั๊ยครับ มาทีหลังใช้มั๊ยครับ นี่คือครูชาลีนะครับ นี่คือครูสมานนะครับ (ปรบมือ) เนี่ย เฉพาะครูสมานนี้ได้เป็นศิลปินแห่งชาติ ครั้งล่าสุดเนี่ย ที่ได้เป็นเพราะว่าแต่งเพลงให้ผม (ฮา ปรบมือ) แต่งเพลงสดุติมหาราชา แล้วเมื่อวานนี้มีครูประสิทธิ์ ชำนาญไพร เมื่อวานนี้มีอาจารย์ พยนต์ มุกดา นั่งตรงนี้สะ ตรงที่คุณทรงศักดิ์นั่งตรงเนี่ยครับ

๙๓ ผมไปหาครูพยนต์ ไป ๓ เทียวครับ โกล โกล ครับ ขับรถไป ๓๖ กิโลเมตร อยู่ตรงบางปะกง จนกระทั่งได้ตำนานเพลงไทยสากลมา ตำนานเพลงไทยสากล ดี ดี อยากฟังมั๊ยครับ (ปรบมือ) แต่ต้องสัญญากันก่อนนะสะ มันยาวหน่อย อย่าเพิ่งพักตอนนี้ (ปรบมือ) __

๙๔ (ดนตรี) (หินวัฒน์ยืนบนระเบียงแต่งกายผูกผ้าขาวม้าร้อง “ตำนานเพลงไทยสากล”) (ร้องเสภา) เออ...ชีวิตมิใช้น้ำแข็งเปลาในคราวนี้ แถมเพลงดีจากอดีตคิดค้นหา สงครามโลกครั้งที่ ๒ ร้องกันมา เป็นของฝากล้ำค่ามาให้กัน ยุคเพลงไทยสากลป็นมาถึง ละครร์้องคณะหนึ่งซึ่งลือ ลั่น จันทโรภาส พรานบุรุษ คุณจวงจันทร์ ท่านสร้างสรรค์ฝากไว้ในโลกา (ร้องเพลง “จันทร์เจ้าขา”) เออ นำเออ นำขึ้น จจริงนะจันทร์เจ้าขา หลบหน้าหน่อยซิเจ้าคะ เราจะกระชี่กระชิกกระริกระรื้น ขึ้น ขึ้นใจ ขึ้นใจ

๙๕ (พูด) จากละครมีหนังดั่งเปลี่ยนพลัด พระเอกจาร์ส สูดคนธลันเลอค่า เพลงครุนารถ ครูสกล ขนเข้ามา ศรีทธาแพร์หลายขายขจร (ร้องเพลง “ตะวันยอแสง”) ดูซิดูโน่นสิ สุริศรีกำลัง ยอแสง เลื่อนวับแดง แผงแสงอยู่รอน ๆ งามจริงยิ่งงามชมยิ่งงามยามจากจร สีสอดสลบับซับซ้อน ตอนจะลับเหลี่ยมภูผา

๙๖ (พูด) หลังสงครามเพลงละครย้อนคืนถิ่น จากกรมศิลป์หลวงวิจิตรประสิทธิ์สอน ปลุกพลังรักชาติให้ราษฎร จากละครดุเดือดเลือดสุพรรณ (ร้องเพลง “ดวงจันทร์”) ดวงจันทร์งาม พักตร์พิศเพียงกระจันท์ อย่ยามาแกล้งยอฉัน ฉันเป็นดวงจันทร์ที่ถูกเมฆบัง เมื่อเมฆขยาย จันท์ จะฉายลำฟ้า แต่ไม่ลอยลงมา ฟ้าก็ไม่มีหวัง

๙๗ (พูด) ยุคนิยายไม้เมืองเดิมเริ่มมาแทรก ลำนวนแปลกแผลเก่า เจ้าเรียมขวัญ คลองแสน แสบแนบใจไปพร้อมกัน เสียงสังศรี จอห์นสันร้องขวัญเรียม (ร้องเพลง “ขวัญเรียม”) เรียมเหลือ ทนแล้วนั้นขวัญของเรียม หวนคิดจิตแล้วชมชื่น ฝันในเจียม เคยโลมเรียมเรียบฝั่ง มาแต่หลังยังจำ คำที่เรียมเคยพรอดเคยพรา ถ้วนทุกคำยังเรียกยังรำเรา้องก้องอยู่ แว่ว ๆ แก้วหว่าขวัญชูเจ้ายัง คอย

๙๘ (พูด) ยุควิทยุกรมโฆษณาการมีเพลงหวาน ผ่านลอดฟังกอดเยี่ยม สุนทรภรณ์ยิ่งใหญ่ ยากใครเทียม คำร้องเยี่ยมแก้วฟ้ามาร่วมกัน (ทำท่าสีไวโอลินร้องเพลง “กรุงเทพฯราตรี”) ไร่ กรุงเทพฯเมืองฟ้าอมร (ปรบมือ) สมเป็นนครมหาธานี สวยงามหนักหนายามราตรี งามเหลือเกิน เพลิดเพลิดฤดูดี งามเหลือที่จะพรรณนา (ดนตรี) (ร้องเพลง “นวลปรางนางหมอง”) นวลปราง นางดูข้าใครทำให้หมอง ครั้นชวนให้วณ้องยังมองเศร้าใจ ปรางนางเคยนวลชวนเย้าฤดูดี เสื่อม สิ้นราศีเศร้าใจ พืมองแก้มนางหมางขึ้นในดวงใจ หมองใดโฉนเล่า

๙๙ (พูด) ยุคแผ่นเสียงเกรียงไกรนี้ขึ้นฉ่ำ เสียงครูล้วน ควันธรรมนำสร้างสรรค์ คำแล้วใน ถดูหนาวดรวรักกัน โน่นเขาดินนั้นลั่นเมืองไทย (ร้องเพลง “คำแล้วในฤดูหนาว”) พออย่างเข้าเขต หน้าหนาว ลมหนาวก็โชยพัดกระหน่ำ สายลมเอื่อยมาในเวลาค่ำ อึม...ทำให้ฉันเป็นสุขใจ เสียง เพลงคำแล้ว คำแล้ว คำแล้ว ดังแว่วมาแต่ไกล นี่ใครนะใคร อึม ช่างประติษฐ์คิดเพลงคำ ๆ

๑๐๐ (พูด) หมดจากหนาวครวร้อนก็ร้อนเก้ ร้อนเสนห์ครุบุญช่วยช่วยให้ฉ่ำ เติบ พรรณงาม ร้องไว้ในลำนำ ยังจดจำใสกระจ่างอยู่กลางใจ (ร้องเพลง “ร้อนเสนห์”) ร้อนแดดที่แผดที่เผา ยัง พอหลบเข้าใต้ร่มพฤกษา แต่ร้อนรักนั้นหนักอูรา ไม่รู้ว่าจะหลบไปแห่งใด เพลงใหม่กลางป่ายังมี เวลาดับลงได้ แต่เพลงรักนั้นดับไม่ไหว ก็ด้วยหัวใจของฉันนั้นมั่นคง

๑๐๑ (พูด) เพลงชีวิตคิดสลับไม่ดับสูญ ครูไพบุลย์ จัดการณ์ขึ้นต้นใหม่ ชายสามโบสถ์แทรก ธรรมะชนะใจ เกิดยุคใหม่ครั้นเครื่องเพลงหลากแนว (ร้องเพลง “ชายสามโบสถ์”) คำคนประนาม ชายสามโบสถ์ทราชมั่วซ้าสามานย์ ประนามหญิงผู้ผ่านเป็นคนจันทาลไม่หวังคบพา ไร่เอ๋ยอนิจจา โคนหัวฝากตัวในศาสนาตั้งคำเข่าวาบวชใจให้จิตทุกที (ร้องเพลง “น้ำตาเลือดก”) ชีวิตชีวาข้ามัน แสนเศร้า ปวดร้าวดวงใจ เหลียวแลหาใครเป็นเพื่อนไม่มี หยาดน้ำตาซารินไหลปรี่ เหมือนมีใคร เชือดเอาเลือดมาล้างต่างเป็นสายธาร

๑๐๒ (พูด) ดนตรีใหญ่ย่อยตัวไปทั่วถิ่น ศิลปินเพลงเด่น ๆ เกิดเป็นแถว ยกตัวอย่างมาได้ไม่ครบแนว เพลงยอดแนวต้องเสนห์ โกมารชุน (ร้องเพลง “หญิงไทยโง่ลืมชาติ”) ลีบนิ้วประนม ก้มกราบวันทา ไหว้เพศผู้เป็นมารดาขอมาเอวกลม ชายชาติอื่นอย่าหลงไหลได้ชื่นเชยชม เกียรติ และคำนิยมไม่สมเป็นหญิงไทย (ร้องเพลงฉ่อย) โอ โง่ โง่ โอ โง่ โง่ ไร่ วันนี้มาว่าเพลงฉ่อยกันให้ อร่อยสักนิด เอาไว้เป็นข้อควรคิดคำไซ่ วันนี้มาว่าเพลงฉ่อยกันให้อร่อยสักนิด เอาไว้เป็นข้อควร คิดคำไซ่ ตอนแม่หน้ามนเจ้าจะมีผิว แม่จงเหลียวดูตัวว่าเป็นคนไทย อย่าหลงสังคมเขาชมว่า สามารถ ถ้าไม่ลืมสัญชาติเขาจะว่าไง ว่าไง เมื่อญี่ปุ่นเข้ามา แม่ก็เซ็งสิ ไม่นานก็แซ่ก่อนั่งไอ้ โกโบ โระ โกโบริ ฮิตาชิ ไซโก้ โกโบโระ โกโบริ ฮิตาชิ ไซโก้ สามเดือนพุงโตเย็นใจ เอ้อชา เอ้อชา ซา ซา หนอยแม่

๑๐๓ (พูด) ยุคเสน่ห์โด่งดังหนังไทยพากษ์ เฉลิมบุรีดนตรีมากสลับหมุน สมยศหวาน ชาญก็ เย็นเป็นคู่บุญ ไม่ต้องลุ้นเพลงนำฟัง ดังไม่ตาย (เดินมาตีมน้ำ แล้วหยิบไมโครโฟน ร้องเพลง “วิวาห์น้ำตา”) หยดหนึ่งน้ำสังข์ที่ไหลหลั่งมา (ปรบมือ) มันเคล้าด้วยน้ำตาของข้าที่ไหลร่วงริน แทนน้ำถ้อยมาร้อยให้พอจนสิ้น เพื่อฝากรอยถวิลถึงถิ่นเคยรักเคยชื่น หยดหนึ่งน้ำสังข์ที่ไหลหลั่ง นอง ยามเจ้าก้มโน้มรอมโยหลบตาหมองสะอื้น โลมเจ้าสุขแต่ช้านั้นทุกซ์เต็มตื่น ไปคู่ครองคนอื่น ปล่อยข้าฝืนระทม (ร้องเพลง “สามหัวใจ”) สาบแล้วไม่ขอรักใครใฝ่ปอง คิดครองเป็นคู่ ทุกวันนี้

อยู่ใกล้กลิ่นน้ำตาดกใน เกิดมามีมารเฝ้าแต่ประหารดวงใจ ย้ำใจคิดไปหมองไหม้ทุกข์ตรม กรวด
น้ำคว่ำขันรักกันชาติเดียว รักเกลียวสวาท หัวใจแทบขาดพลาดความหวังเคยชื่นชม เจ็บจำไปนาน
หลงเชื่อคำหวานภริมย์ รักจึงระทมทุกข์ตรมทรวงใน (ปรบมือ)

๑๐๔ (พูด) หนู่มลูกกรุง หนู่มลูกกรุงเลื่องระบือชื่อสุเทพ ที่จะเก็บเพลงเก่าๆมาเล่าขยาย ทั้ง
ลูกทุ่งทูล ทองใจซึ่งไม่วาย ขอดอดถ่ายบางตัวอย่างมาฟังกัน (ร้องเพลง “รักคุณเข้าแล้ว”) รักคุณ
เข้าแล้วเป็นไร รักจนคลั่งไคล้จริงจัง คุณรักใครหรือยัง ฉันใด หัวใจว่าคงไม่แคล้ว เลยรักเข้าแล้ว
จนได้ บอกแล้วไม่วันไหน ต้องผลอใจเข้าสักวัน (ร้องเพลง “โปรดเกิดดวงใจ”) โปรดเกิดดวงใจ
โปรดได้ฟังเพลงนี้ก่อน อย่าว่า่วนหลับนอนอย่าว่า่วนทอดถอนฤทัย จำเสียงของพี่ได้หรือเปล่า จำ
เพลงรักเก่าเราไดไหม เคยฝากฝังไว้แนบในกลางใจนาง ดึกตื่นคืนนั้นเคยร่วมผูกพันแน่นหนัก
เคยฝากความรักว่าด้วยใจรักไม่จาง เสียงน้องออเซาะขอรักมัน รำพึงเสียงสั่นเมื่อใกล้สาง ไม่อยาก
จะร้างห่างรักที่เริ่มลอง (ปรบมือ)

๑๐๕ (พูด) ผู้ยุคทองของลูกทุ่งฟังกว่พลุ สรุพลดั่งทะเล แต่อายุสั้น (ฮา) มีโวพจน์มาเด่นต่อ
ดังพอกัน เพลงลือลั่นรักกันใต้ให้ท่านฟัง (ร้องเพลง “มอง”) มอง เธอสาวเธอสวยฉันจึงได้มอง
หากเธอไม่สวยฉันจะไม่มอง หากเธอไม่แจ่มฉันจะไม่จ้อง ฉันจะไม่มองให้หัวใจเต้น พักตร์เธอ
สวยแจ่มตั้งจันทร์เพ็ญ ฉันแทบช็อคตายเพราะใจเต้น ถ้าไม่เห็นฉันคงไม่มอง ไม่มอง มองเธอ เธอ
สวยน่ารักฉันจึงได้มอง (ร้องเพลง “แดงเถาตาย”) ตั้งแต่รังสิตไปจนติด (??) พหลโยธินมีของ
กินไม่น้อย แม่ค้าหน้าหวานนั่งร้านแผงลอย ปากนิดจุมุกหน้อย แม่นั่งร้อยพวงมาลัย สะพานรังสิต
เชื่อมติดใต้เหนือ มีก๊วยเตี๋ยวเรือตั้งแต่เหนือจดใต้ วันเสาร์วันอาทิตย์แฟนเค้าติดมากมาย แต่
เดี๋ยวนี้เค้าย้ายเลิกขายริมคลอง (ปรบมือ)

๑๐๖ (พูด) ยุคสตรีงวัยรุ่นเริ่มอุ่นเครื่อง ดิอิมพอสสิเบิลเฟื่องเรื่องความหวัง เศรษฐา วินัย
ชินกร กระฉ่อนดั่ง แจ้ เบิร์ดคลั่ง บิลลี่เข้มเต็มหูคุณ (ร้องเพลง “เป็นไปไม่ได้”) หากฉันมีลิปหน้า
อย่างทศกัณฐ์ (ปรบมือ) ลิปหน้านั้นฉันจะหันมายิ้มให้เธอ ลิปลิ้น ลิปปาก จะฝากคำพร่ำเพ้อ ว่า
รักเธอ รักเธอเป็นเสียงเดียว (ร้องเพลง “ลื่นกลื่นดิน”) โลมยงเจ้าคงไม่รักเราจริง (ปรบมือ) เรา
ลิเชื่อทุกสิ่ง รักจริงแต่เจ้าแจ่มจันทร์ รุ้มีใครเขาคอยเฝ้าฝัน คิดถึงเจ้าทุกวันแจ่มจันทร์เจ้าไม่กลับ
มา โบบินลิมลีนคนท้องทำ เดียวนี้เจ้าเป็นดารา เพรียกหาเจ้าไม่ได้ยิน โลมยงเจ้าคงจะลืมนวล
ค่าของเราเพียงดิน ไต่ยีนแต่ค่านินทา (ร้องเพลง “ขอยศพระลอ”) ลา ลา ลา ลา ลา ล้า ลา ลา
ลา ลา ลา รูปดั่งองค์อินทร์หยาดฟ้ามาสู่ดิน ไสภินดั่งเดือนดวง เนื้อแผ่นดินแดนสรวงเหนือปวง
หนู่มใด ลา... เหล่าอนงค์หลงสวาท ยอมเป็นทาสรักบำเรอ นามขุนลอท้าวเธอ ทรงสถิตย์ ณ ทรวง
ใน ลา..... (ร้องเพลง “ดอกไม้ให้คุณ”) ขอมอบดอกไม้ในสวน นี้เพื่อมวลประชา จะอยู่แห่งไหน
จะใกล้จะไกลจนสุดขอบฟ้า ขอมอบความหวังดั่งดอกไม้ฝลิต สุดไสวอาณา เป็นกำลังใจให้คุณ เป็น
กำลังใจให้เธอ เป็นสิ่งเสนอให้มา (ร้องเพลง “คู่กัด”) ลื่นกับพินพบกันที่ไรก็เรื่องใหญ่ นำกับไฟ
ถ้าไกลกันได้ก็ดี หมากับแมวมาเจอจะกัน สู้กันทุกที ต่างไม่ยอมมีวิธีจะพูดจา นกก็โคลงโผลงมา
เกาะกรงนกเอี้ยง อ่อย อี้ เอียงเอียงกันตลอดเวลา เสือกกับสิงห์ก็เจอจะกันขอเป็นจ้าวป่า ต่างไม่ยอม
จะพูดจาตกลงกัน (ร้องเพลง “ลาออก”) (ปรบมือ) นั่งทำงานหลายปียังไม่ไปไหน เปื่อจะตายเจ้า
นายยังไม่เหลียวแล ให้เงินเดือนนิดเดียว เลยต้องยอมแพ้ ก็เจ้านายไม่แล อยู่ก็ท้อใจ ออกอย่างนี้

ต้องลาออก อย่างนี้ละต้องออก ประท้วงคนงกนัก อย่างนี้ต้องลาออก อย่างนี้ต้องลาออก อย่างนี้
 ละต้องออก ประท้วงคนงกนัก อย่างนี้ละต้องออก อย่างนี้ต้องลาออก อย่างนี้ละต้องออก รู้แล้วรู้
 รอดไป (ปรบมือ) (ทำท่าเหนื่อย) เฮ้อ!กั๊กกันแล้วก็ต้องลาออกล่ะอยู่ทำไม

๑๐๗ (ร้องเป็นทำนองไทยเดิม) เอ๋ เอ๋ เอ็ง เอ๋ย นึกนับดูได้ไม่ถ้วนกระบวนเพลง ทั้งแต่ง
 เก่ง ร้องเก่ง มีเปลี่ยนหมุน ทั้งลูกทุ่ง ลูกกรุง ซูลมุน ทั้งสตรีงวัยรุ่นหมอลำไทย ถึงแต่งเองร้องเอง
 บรรเลงด้วย จึงเห็นสวย แปลงเพลง เก่งแคไหน แต่พุดตีร้องก็เด่น เอ๋ย ร้องเด็ดสังเกตไว้ สส.ไทย
 ทินวัฒน์อาจมาแรง (ปรบมือ) (เดินเข้าฉากไป)

(พักครึ่งเวลา)

๑๐๘ (เดินออกมาจากฉาก แสดงท่ากำลังโทรศัพท์) ฮัลโหล ฮัลโหล เอ้าอีก ๑ นาที ไม่เกิน ๒
 นาที จากนั้นไปฟลอร์วอลล์ คอนโดมิเนียม ไม่เกิน ๒ นาที เฮ้ย!ง่ายจะตายฟลอร์วอลล์ ใกล้อยู่แล้วนี่
 ใกล้ทุกอย่างอะ ๔ แยกพัฒนาการไซ้มา ต่อไปจะมีทางด่วนลงตรงนั้นด้วย สบาย มีอะไรก็โทร
 มานะ ใช้เครื่องสำนักงานของสหวิริยาโอเอกรุปนะสะ (ฮา) คนเยอะสะ วันนี้เยอะกว่าเมื่อวาน เมื่อ
 วานก็เยอะ แต่วันนี้เยอะกว่า แล้วมีคนสำคัญๆมาเยอะเลย ก็ตอนนี้ก็อยู่ครบ คงไม่ คงไม่มีใคร
 กลับหรอก เมื่อกี้ผมถามแล้ว มีแต่พระกลับนะสะ (ฮา) พระมีธุระ แต่คนส่วนใหญ่ผมคิดว่าทั้ง
 หมดนี่อยู่ เพราะว่ามันยังไม่จบอะ กลับทำไม เอ๋!แล้วก็ตอนท้ายมันก็ดีกว่า ดีกว่าหลายตอน
 ตอนแรกอาจจะยาวไปนิดนึง แต่ตอนท้ายนี้กระชับมากเลย แล้วอีกอย่างของดี ๆ นี่มันอยู่ตอนท้าย
 (เสียงเพลงเจอร์ดัง) ฮัลโหล (ทำท่าคุยโทรศัพท์ต่อ) เตี่ยวะนะสะ ๆ เอ๋ ปิดก่อน

๑๐๙ ครับ คือส่วนมากคนมาดูทอล์คโชว์นี้เค้าจะไม่ค่อยซีเรียสกันเรื่องเวลานะสะ เค้าจะดูไป
 เรื่อย ๆ แล้วส่วนมากไม่ไปไหนหรอก คนสำคัญเยอะวันนี้มีคนมาดูผมเยอะเลย จะให้ดูนะ ตะกี้ผม
 เอ้ยชื่อไปแล้วหลายคนตอนฉากแรก วันนี้มีพระปัญญานันทภิกขุ มีดร.ทรงศักดิ์ เอาพาร และ
 ครอบครั้ว มีครูสมาน ครูชาติ มีคุณธนาชัย จาก The Nation มีอาจารย์หมอคุณมานา บุญคันผล
 อาจารย์สมคิด กาญจนโกนิกก็มานะครับ มีอาจารย์สมชิต โชติภวณิษ รองอธิบดีกรมศิลปากร มี
 อาจารย์ระพี สาคริก อาจารย์เสถียรภาพ พันธโฟโรจน์ มีดาราด้วยนะ มีคุณศิริรณา สว่างล้านะสะ
 ยังไม่เจอกัน นะสะ แต่เค้าบอกวามา มีอาจารย์ธีระชัย เขมะศิรินะสะ อาจารย์ผม อาจารย์กฤษณ์
 อำโกชน์ อาจารย์ผม มีหมอกระแส ชนะวงค์สะ ครับ คุณสุธน ชื่นสมจิตสะ ที่ปรึกษาผู้ว่าการฯ สะ
 วันนี้ว่างมา มีคุณชินกร ไกรลาสที่เค้าซ่อมผมขับเสภา ครับคุณชินกรอยู่ตรงไหน เมื่อกี้ก็อยู่ตรงนี้ไม่
 ใช้เหรอ อยู่ไหนสะ อ้อ!นี่งะนี่งะ ชินกรมา ซ่อมผมขับเสภา (ปรบมือ) อาจารย์นายแพทย์
 กระแสอยู่ตรงไหนสะ เมื่อกี้เค้ารายงานวามาแล้ว อาจารย์หมอยืนหน่อยสะ นันนะสะยืน หมอ
 กระแส (ปรบมือ) หมอยืนอยู่ก่อนสะ อย่าเพิ่งนั่ง ผมกำลังพุดกับผู้ชมพุดดินะสะคุณ นี่ท่านสุธน
 ชื่นสมจิตสะที่ปรึกษาผู้ว่าการฯ. (ปรบมือ)

๑๑๐ ครับ มีหลายท่านนะสะ ครูสมาน ครูชาติแนะนำไปแล้ว เยอะแยะสะ ผมเอ้ยไป เตี่ยวัก
 ไม่หมด แล้วคุณก็หาว่าผมไม่เอ้ยนะไม่สำคัญ สำคัญทุกท่านนะครับ ครับเราจะไปที่สำนักงานนะ
 ครับ อ้าว!นี่งะเห็นมัยสะถึงแล้ว โอ้โห!ฟลอร์วอลล์ สหวิริยากรุป (เสียงโทรศัพท์) อ้า!คือเครื่องมือ
 เหล่านี้ก็เป็นเครื่องมือซึ่ง เตี่ยวะนะสะไอ้เนี่ยผม off ก่อนนะสะ อันนี้คุณหยุดก่อนนะสะ (เสียง
 โทรศัพท์) อันนี้คอมพิวเตอร์นะสะ แบบเครื่องเล็กนะครับ อันนี้ก็ Key telephone ฮัลโหล ไม่สะ

ผมกำลังบรรยายอยู่ครับ ฮะคุณอย่างเพิ่งทดสอบตอนนี้ (เสียงจากโทรศัพท์ “สาย ๔ โทรจากโกตัก”) โกตักมีอะไรหรือครับๆ ครับ แน่นอนครับ โกตักก็ช่วยมาตลอดนะฮะ วันนี้ก็ช่วยเต็มที่ ขอบคุณมากนะครับ บอกทุกท่านในโกตัก ผมไม่ลืมหรือครับ ถ้าบัตรไม่พอขอได้นะฮะ (เสียงจากโทรศัพท์ “ทางไกลอเมริกา”) ทางไกลอเมริกา โอ้ย! เอ้า แพกซ์มา ไม่สำคัญเท่าไร (เสียงโทรศัพท์)

๑๑๑ ครับผม ฮัลโหล ครับทันทันครับ อยู่ที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย กำลังแสดง โลฟท์ทอล์คโชว์ ๕ มีอะไรหรือครับ ทำไมถึงโทรมาตอนนี้ (เสียงจากโทรศัพท์ “ก็จะมาคุยเรื่องประชุมค่ะ”) อ้อ!แห่มหาเสียง เค้าต้องเก็บไว้ก่อน ไม่เป็นไรหรอกน่า คนเค้าคงเลือกละนะ เขต ๒ เบอร์ ๒ ไซ้มา (ฮา ปรบมือ) หู!ไม่เป็นไรหรอก (ฮา) คุณอย่าไปหัวนั้นไหนนะ คนกรุงเทพฯซื้อไม่ได้หรอก ซื้อได้มันจะเหลืออะไรประเทศไทย ซื้อไม่ได้หรอก รับรอง ได้ฮะ เบอร์ ๒ ได้ฮะ ผมมันใจ ผมมันใจแล้วไม่ค่อยพลาดหรอก ไม่ใช่หมอดูฮะ จากประสบการณ์ จากความใกล้ชิดกับประชาชน ผมว่าสบายมากนะฮะ ฮะคนที่มาดูทอล์คโชว์นี้ ผมจะให้เค้าเลือกเบอร์ ๒ หมาดละนะครับ (ฮา) ๒๕ พฤศจิกายน (ปรบมือ) อะไรท่านรัฐมนตรี ท่านรัฐมนตรีมาอยู่อะไรกับผม ไม่มีมั้ง ล้อเล่นมั้ง อูย! ขวนผมเป็นรัฐบาล ขวนผมเป็นรัฐมนตรี โอ้ย! ผมไม่ตกต่ำขนาดนั้นหรอก (ฮา) ไม่ได้ไม่ได้ฮะมาอยู่ (ปรบมือ) พุดเล่นน่า เป็นเข้าไปได้ยังงี้ ปิดไร ! อย่าว่าแต่เป็นเลย จะเป็นยังฮะเลย (ฮา) ผมเป็นนี่แหละ ก็เป็น สส.จ้ะแหละ แล้วเลือกใหม่ก็อย่าตกก็แล้วกันแหละ ไร่เรื่องนั้นไว้ทีหลัง โทษนะครับ (เสียงจากโทรศัพท์ “สาย ๔ ไม่ยอมบอกชื่อครับ”) ไม่บอกชื่อผมไม่รับนะฮะ

๑๑๒ คืออย่างนี้นะฮะ ผม ผมเรียนว่าไม่ใช่ว่าเล่นตัวหรืออะไร บ้านเราเนีย เมืองไทยเนียถ้าอยากเป็นอะไรจะไม่ได้เป็น แต่ถ้าเฉยๆหรือไม่อยากเป็น จะได้เป็น (ฮา) เอ้ย!คุณอย่าไปแปลกกลับซี ไม่หรอก (เสียงโทรศัพท์)

๑๑๓ อันนี้เป็น word processor นี่ก็เป็น Key telephone อันนี้คอมพิวเตอร์แบบ lab top ทั้งหมดนี้ของสหวิริยาโอเอเนะฮะ สหวิริยาเทลคอมทั้งสิ้นเลยนะครับ ไร่เครื่องมือพวกนี้ก็ดีฮะ นะฮะ ดีมากทีเดียว แต่ผมคิดว่า ถ้าจะให้ดีที่สุดเนี่ยนะ คนต้องดีด้วย นี่บางกอกโพสต์นะฮะ ท่านควรจะมีบางกอกโพสต์เป็นของตัวเองได้แล้ว จะได้ไม่ต้องขอยืมกันอ่านนะฮะ ฮะ (ฮา) ดอกไม้จากฟลอราวิลส์เหมือนกันนะ

๑๑๔ โอจีซี คือเครื่องเหล่านี้มันช่วยเราทำงาน ทำให้เราสะดวกขึ้น ประหยัดเวลา และก็ทำให้เราลดเลขาไปได้ แต่ท่านอย่าลืมนะครับ ถ้าใช้ไม่เป็นมันก็ยุ่งเหมือนกัน นี่ผมต้องoffหมดแล้ว ไม่จันพูดต่อไม่ได้ นะ พูดต่อไม่ได้ โทรศัพท์อะไรวุ่นวายตลอดเวลาฮะ ไม่มีมันก็ทำให้เราเหนื่อยขึ้น แต่ถ้ามีแล้วใช้ไม่เป็นมันก็สับสนวุ่นวายทำให้การตัดสินใจ หรือการดำเนินงานหรือการลำดับความสำคัญของงานก่อนหลังเนียแย้ไปด้วย เพราะมันไปวุ่นกับเครื่องมือ แต่ถ้าใช้เป็น นะ ใครที่เป็นผู้บริหารในยุคใหม่แล้วมีเครื่องมือที่เรียกว่า OA นะฮะ office automation เครื่องมืออัตโนมัติเนี่ย มันเหมือนกะว่าเสียดิตปักบินนะฮะ คือเป็นเสื่ออยู่แล้วยังดิตปักบินไปได้เร็วกว่าคนอื่น มีเครื่องมือเครื่องใช้ครบถ้วนนะครับ ปรีกษาสหวิริยาโอเอได้ การทำงานที่ดีหรือทันสมัยนั้น คนที่เป็นนักบริหารต้องรู้จักคุณค่าของมนุษย์ และต้องรู้จักการจัดการคน ซึ่งเป็นศิลปะ และเป็นศาสตร์

ที่สำคัญที่สุดยุ่งยากที่สุดในกระบวนการปะทะทั้งหลายเท่าที่โลกรู้จัก ในการพูดทุกครั้งเราก็จะสอดแทรกสิ่งเหล่านี้

๑๑๕ วันนี้ผมจะให้ท่านผู้มีเกียรติได้จดจำอะไรซักเล็กน้อยนะครับ ชัก ๓ ตอนนะครับ คือผู้บริหารที่ดีจะต้องมี ๓ ศรัทธา ๔ กล้า ๕ สามารถนะสะ ๓ ๔ ๕ ๓ ศรัทธา ๔ กล้า ๕ สามารถ

๑๑๖ หนึ่งในก็คือศรัทธาในตัวเอง ศรัทธาในตัวเอง สองศรัทธาในงานที่เราทำ และสามศรัทธาในเพื่อนร่วมงาน ศรัทธาตัวเอง ศรัทธางานที่ทำ และศรัทธาในเพื่อนร่วมงาน ถ้าเราขาด ๓ สิ่งนี้เราจะไม่เกิดความมั่นคงใจในการที่จะทำงานให้ดีขึ้น

๑๑๗ ส่วนกล้านี้มี ๔ กล้า คือหนึ่งกล้าคิด สอง กล้าพูด สาม กล้าตัดสินใจ และสี่กล้าทำ นะสะ กล้าคิด กล้าพูด กล้าตัดสินใจ แล้วกล้าลงมือทำ ๔ อย่างนี้ต้องสมบูรณ์แบบนะครับ

๑๑๘ นักบริหารหลายคนหรือคนไทยจำนวนหนึ่ง จำนวนมากที่เดียวนะครับที่กล้าคิดแต่ไม่ยอมพูด กลัวโน่น กลัวนี้ บางคนคิดได้ พูดได้ แต่ไม่กล้าตัดสินใจ นะสะ ีๆอะไรๆจนกระทั่งเสียผลกว่าถ้าจะสูงงาก็ไหม้ ความที่จืด ๆจ๋อง ๆไม่กล้าตัดสินใจ

๑๑๙ บางคนคิดได้ พูดได้ ตัดสินใจได้ แต่ไม่กล้าลงมือทำ แล้วที่บ้านเราพัฒนาช้าเนี่ยนะครับ เป็นเพราะเหตุนี้เยอะเลย คือตัดสินใจช้า ทำช้า คนอื่นเค้าก็เลยก้าวหน้าไปก่อนเรานะครับ

๑๒๐ บ้านเราเนี่ย โดยมากมักจะได้แต่คิดกับพูดนะสะ แต่ไม่ได้ทำอะไร ส่วนใหญ่จะเป็นสมาชิกองค์การ NATO เอ็น เอ ที โอ No action talk only นะสะ (ฮา) นะ ไม่มีงานนะสะ พูดอย่างเดียว แต่ต้องคิดด้วย พูดด้วย ตัดสินใจแล้วลงมือทำ อันนี้จะสมบูรณ์แบบมาก

๑๒๑ ส่วน ๕ สามารถเนี่ยนะครับ หนึ่งในก็คือสามารถในการวางแผนการทำงานนะสะ สองสามารถในการแบ่งงานให้ลูกน้องทำ สาม สามารถควบคุมงานให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ สี่ ฝึกคนขึ้นมาทำงานแทน และห้า รู้จักจูงใจคน สามารถในการจูงใจคน

๑๒๒ ผมทพนิดนึงนะครับ อันนี้อย่าถือว่าเป็นวิชาการ แต่ถ้าทอล์คโชว์ขาดจุดนี้ไป ลูกค้ำที่เป็นนักบริหารจะลดไปเยอะ ลูกค้ำเทปละนะสะ ลดไปเยอะ สามารถวางแผนการทำงานล่วงหน้า นะครับ สามารถที่จะแบ่งงานให้คนอื่นทำ สามารถที่จะควบคุมงานให้เป็นไปตามแผน สามารถในการฝึกคนขึ้นมาทำงานแทนเรา และจูงใจคน

๑๒๓ ผมขยายความนิดเดียว ตรงฝึกคนทำงานแทน ก็คือการฝึกอบรม จัดสัมมนา ให้ความรู้ เค้า ส่งไปเรียน เข้าคอร์สที่โน่น ที่นี้ ที่นั่น MTL ก็ได้ ศูนย์พัฒนาบุคลากรก็ได้ หรือไปหาผมก็ได้ ทั้ง ๓ อย่างนี้อันเดียวกันนะสะ (ฮา) ให้เค้าเก่งขึ้น

๑๒๔ นักบริหารบางคนไม่กล้าฝึกลูกน้องให้เก่ง ถามว่า “เป็นไงไม่ฝึก” บอก “เดี๋ยวมันเก่ง” “เก่งแล้วเป็นไง” “เก่งแล้วไปหมดครับอาจารย์” “แล้วเอาไง” “เก็บไว้โง่ๆเสียครับ” ก็เลยโง่ แต่ผู้บริหารสมัยใหม่เนี่ย เค้าบอกว่า ถึงลูกน้องจะฉลาดขึ้น แต่ถ้าอยู่กับเรา ๗ วัน ดีกว่าลูกน้องโง่แล้วมาทำโง่ๆวันเดียว นะสะ ฉลาดอยู่ ๗ วันดีกว่าโง่ๆ มาทำโง่ๆเพียงวันเดียว

๑๒๕ เมื่อสามสี่ปีก่อนมีคนหนึ่งโง่ ไม่ใช่โง่วันเดียว โง่ ๑๕ วิ นะสะ เค้าอยู่ประจำในห้องส่งโทรทัศน์ที่ปักซี่ได้นะสะ แล้วก็ถึงช่วงที่เค้าจะต้องเอาเทปข่าวมาแสดง ฟูบ! ขึ้นมา ปรากฏว่าหัวม้วนมันเป็นหนังเอกซ์นะสะ (ฮา) ลบไม่สนิทสะ ไปซื้อเทปมาจากหาดใหญ่ มันก็ออกเป็นหนังเอกซ์ ๑๕ วินาที โอโห! ถูกย้าย ๑๒ คนนะสะ เพราะมันผิดพลาดมาก คนโกรธมาก ฉายน้อยไปนะสะ

(ฮา พรบมือ) ถ้ามันยาวๆเค้าคงให้อภัยนะสะ (ฮา) เห็นกันตั้ง ๑๕ จังหวัดนะสะ ถ่ายทอดจากตรงนั้น ถูกย้าย ๑๒ คน ภายใน ๒๔ ชั่วโมง หัวหน้าแผนกหัวหน้าฝ่ายกลับมาจากสิงคโปร์ ไม่รู้เรื่องรูราว ก็ถูกย้ายด้วย เพราะลูกน้องโง่คนเดียว

๑๒๖ เอ่อ!เร็ว ๆ นี้มีอีกคนนึง โง่ ๑๕ วิ เหมือนกัน ขับรถบรรทุกแก๊ส แล้วก็ตีเมียอะไรก็ไม่รู้ แล้วพอลงจากทางด่วน แล้วก็เลี้ยงพิบ! แทนที่จะชะลอความเร็ว ก็เบรียงเข้าไป ก็ไปชนกับตึกหอพักสตรีเพชร ไอ้ตึกแก๊สก็หล่นลงมา ถังไม้ได้แตกนะสะ แต่วาล์วมันเปิด แก๊สก็รั่วพิบ ๆ ๆ ๑๕ วินาที พิบ!รถเผาทันที ๕๐ กว่าคัน ตายในที่เกิดเหตุ ๕๔ คน ตายสะสมไปเรื่อยๆนะสะ ตาย ๘๔ ศพ บาดเจ็บอีกเป็นร้อย บางคนขณะนี้ยังไม่ออกจากโรงพยาบาล หน้าตาดูไม่ได้เลย ความบาดเจ็บทางด้านร่างกายและจิตใจนั้นมหาศาลมากมายก่ายกอง เจ้าของมันเสียเงินไปแล้วเกือบร้อยล้าน แต่ก็ยังไม่มียอสรภาพ เพราะว่าอะไร ใช้ลูกน้องโง่ๆคนเดียว นะสะ ถ้าอบรมให้ดี สั่งสอนเค้าอย่ากินยาฆ่า อย่ากินยาตีบ อย่าประมาท ก็คงไม่เป็นเช่นนี้ เห็นมั๊ยครับใช้คนโง่ ๆ คนเดียวที่มันแย่นะสะ ขอโทษนะสะ คนที่ว่านี่ก็ถึงแก่กรรมไปแล้ว ได้ชดใช้กรรมแล้ว แต่มันหนักหน่วงเหลือเกิน ประชาชนไม่รู้เรื่องรูราวอะไรก็ต้องมาทนรับเคราะห์กรรมจากสิ่งเหล่านี้

๑๒๗ ผมก็มีส่วนช่วยเพียงเล็กน้อย พาญาติผู้บาดเจ็บเสียหายเข้าไปที่ท่าเนียบ ร้องเรียนขอเงินช่วย ๕๐ ล้านบาท วันที่ ๒ ตุลาคม เสนอ ๑๐ โมงเช้า บ่าย ๓ โมง ครม.อนุมัติ ๕๐ ล้านบาท เพราะ สส.ทินวัฒน์พามา (พรบมือ) พี่น้องพญาไทยยาลิม สส.ทินวัฒน์นะสะ (ฮา) ทำเต็มที่นะครับ เท่าที่จะมีความสามารถ ฝีมือ พละกำลัง สติปัญญา และพี่น้องก็ช่วยกัน

๑๒๘ ที่จะจูงใจ การจูงใจคนนี่ก็เป็นศิลปะนะสะ จูงใจคนเนี่ยมันต้องรู้เขา รู้เรา รู้งาน อันนี้ท่องกันมาหลายปีติดแล้ว รู้เขา รู้เรา รู้งาน เราจูงใจคนต้องรู้จักงานให้ดี ว่างานนี้ทำไปทำไม ทำไปเพื่อใคร และมีอะไรที่เป็นสิ่งสวยสดงดงามอยู่ในงานบ้าง ให้เค้าเข้าใจงาน จะได้รักงาน จะได้ตั้งใจทำงาน แล้วต้องรู้ว่าเราเป็นคนนิสัยยังไง จะพูดจะจาอะไรก็ให้มันคิดถึงคนอื่นเค้าบ้าง แล้วต้องรู้จักใจเค้าด้วยนะสะ รู้เขา รู้เรา รู้งาน ผมว่าศาสตร์ ศิลปะและศาสตร์อันนี้เนี่ย ศึกษาได้แล้วก็ได้ฝึกฝนได้ คนหลายคนประสบความสำเร็จโดยไม่ต้องศึกษาเลยก็ยังมี ถ้าเผื่อมีจิตสำนึกอย่างที่ว่านี้

๑๒๙ วันหนึ่งผมไปจัดอบรมให้บริษัททำถ่านไฟฉายนะสะ เป็นโรงงานทำถ่านไฟฉายอยู่บนถนนลาดพร้าว ก่อนที่จะอบรม ๑๕ วัน ผมก็ไปนั่งสำรวจข้อมูลเค้า มีพนักงานกี่คน ระดับล่างเท่าไร ระดับกลางเท่าไร ระดับสูงเท่าไร คัดเลือกมาจากที่ไหน มีวิธีการอบรมอย่างไร อัตราการเข้าออก late ออกเทิร์น โอเวอร์สูงหรือไม่สูง มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นในโรงงานบ้าง ๑ ๒ ๓ ๔ ผมก็ได้ข้อมูลครบ นะ

๑๓๐ ผมก็ลูกศิษย์อาจารย์กฤษณ์ อำโกชน์ อาจารย์ธีระชัย เขมะศิริเหมือนกันนี่ ท่านสั่งสอนมาผมก็เอามาใช้ ท่านอาจารย์กฤษณ์ ยินอ่อนนะครับ ท่านอาจารย์กฤษณ์ ยินอ่อนนะครับ ให้เกียรตินะครับ ผมไม่ได้ (พรบมือ) อาจารย์กฤษณ์ อำโกชน์นี่อาจารย์ผมเลยนะครับ อาจารย์ธีระชัย เขมะศิริเจ้าของโครงการรัชดาคอมเพล็กซ์เนี่ย อาจารย์ธีระชัยอยู่มัย (พรบมือ) โทษนะสะ นุ่นสะ ช่างหลังสะ ขอไฟตรงนั้นหน่อยครับ คนนี้สำคัญมากนะครับ (พรบมือ) อาจารย์ธีระชัยนะครับ

ท่านทำกิจการอยู่ข้างสถานทูตจีน บนถนนรัชดาเนี่ยนะครับ เนี่ยก็สั่งสอนผมมาอีกหลายท่านนะครับ อาจารย์หมอกระแสก็สั่งสอนผม ผมเป็นลูกศิษย์ท่านอยู่แล้ว

๑๓๑ เค้ายบอกว่าการจูงใจคนเนี่ย ต้องรู้เขา รู้เรา และรู้งาน ผมเอามาประยุกต์ ผมก็ไปสำรวจข้อมูลเสร็จ ผมก็จะกลับอยู่แล้วนะชะ คุยกับผู้จัดการฝ่ายบุคคลเสร็จก็จะกลับ เค้ายบอก “เดี๋ยวๆ อาจารย์รอเดี๋ยว เอาของไปใช้หน่อย” ผมก็รู้ของเค้ายคืออะไร คือถ่าน ผมชอบที่บ้านผมใช้ถ่านเยอะ ลูกผมนะชะ เค้ายก็เปิดประตูพรวดออกไป ลูกน้องเค้ายกำลังหันหลังให้ชะชะ นั่งอยู่ “เฮ้ย ไปเอาถ่านให้อาจารย์ ๓ โหล อย่างละโหล ไปซิ” บ๊อบ แล้วก็ถีบหลังเลยนะ ถีบ ถีบหลังแอ่นเลยนะครับ ผมก็โอ้! ทำไมมันเล่นแรงขนาดนี้นะชะ (ฮา) ผมก็ปิดประตู แล้วผมก็เอาหลังเนี่ยกดไอ้ลูกบิดไว้ไม่ให้เค้ายเข้ามา แล้วก็บอก “ผู้จัดการครับ ก่อนที่ผมจะอบรมลูกน้องเนี่ย สงสัยผมต้องอบรมผู้จัดการก่อน” (ฮา) “ทำไมหรือครับอาจารย์” “อืม ทำไมใช้ลูกน้องต้องเตะ แล้วต้องถีบด้วยหรือเนี่ย” “โอ้! อาจารย์เข้าใจผิด ผมไม่ได้ถีบทุกคน ผมถีบไอ้คนเดียว (ฮา) แล้วผมถีบมันเนี่ยมันชอบนะ มันไปคุยบอก ทั้งโรงงานผู้จัดการถีบมันอยู่คนเดียว (ฮา) แล้วถ้าวันไหนมันโดนถีบไม่สบายใจอะ อย่างวันนี้ผมถีบแล้วสบายแล้ว” ไอ้ผมก็คิดว่าเค้ายคงจะพูดแบบแก้ตัวนะชะ คือใจผมคิดว่าเป็นลักษณะของคนซึ่งทำผิดแล้วไม่ยอมรับผิด ผมกะว่าเอาไววันที่ผมมาอบรมเนี่ยนะครับ ผมจะสั่งสอนให้เจ็บเลย ผมจะใช้กระบวนการ เค้ายเรียกกระบวนการของกลุ่มมาจัดการแกกะว่าคือผมสอนเค้ายไม่ได้ แต่ผมจะใช้กลุ่มช่วยกัน

๑๓๒ เอาเข้าจริง ๆ วันที่ผมไปบรรยายเนี่ย ลูกน้องทั้งหมดเนี่ยรักผู้จัดการคนนี้นะมากเลย จบวิศวะ แต่มาทำงานด้านบุคลากรด้วย คุมการผลิตด้วย คุมบุคคลด้วย เก่งมากเลย เคล็ดลี้ลับก็คือว่า รู้เขา รู้เรา และรู้งาน เค้ายรู้จักลูกน้องเค้ายทุกคนเลย คนไหนเป็นยังไง ไอ้คนนี่ต้องถีบ ถ้าไม่ถีบมันไม่สบายใจ ต้องถีบ (ฮา) แต่บางคนเข้ามาต้องพูดดี ๆ เพราะ ๆ เพราะเค้ายเป็นคนที่ยึดมั่นจะละเอียดอ่อน แต่บางคนนี่ต้องขึ้นมึงขึ้นกูเลย วันไหนผมคุมบีบเนี่ยมันสะดุ้งทั้งคืนเลยนะครับ (ฮา) แสดงว่านายไม่รักมันแล้ว ถ้ามึงกูนี่สนิทมากเลย บางคนเข้ามาเนี่ยตบกัน บางคนเข้ามาเนี่ยทำท่าจะเตะก้านคอ บางคนเข้ามาเนี่ยหยิกแก้ม ไอ้นั้นอืม เป็นตุ่นะ มันชอบ (ฮา ปรบมือ) คนหยิกแก้ม มันชอบ สำหรับวันนั้นต้องถีบ เค้ายเข้าใจอะ แล้วทุกคนรักเค้ายหมดเลย บอกถ้าเผื่อผู้จัดการคนนี่ถูกออกหรืออะไรเนี่ย จะมี supervisor โฟร์แมนเนี่ย ลาออกตามเพียบเลย ผมก็ใช้หลักข้อนี้เนี่ยครับ เอามาบอกท่าน

๑๓๓ ผู้จัดการเนี่ยหรือผู้บริหารเนี่ย ไม่ควรเป็นนกกระจอกนะชะ นกกระจอกมันก็บินต่ำเกินไป แล้วไม่ควรจะเป็นนกอินทรีด้วย นกอินทรีนี่บินสูงเกินไปมองไม่เห็นข้างล่างนะครับ ทางที่ดีควรจะเป็นนกกระจอกเทศครับ นะชะ คือจะชูสูงก็ได้ มุดลงต่ำก็ได้ นะ จะได้เห็นความทุกข์สุขของลูกน้อง และก็มองการณ์ไกล พอชูคอขึ้นก็มองเห็นหมดนะชะ เห็นยอดไม้ พอถ่มลงมาสามารถดูพื้นดินได้ชะ จึงเรียกว่าเป็นนายที่ดี เค้ายถึงบอกว่าเราจะเอานายเป็นหลัก หรือจะเอาหลักเป็นนายนะชะ ถ้าเอานายเป็นหลักนายต้องดี ถ้าจะเอาหลักเป็นนาย ไม่ต้องจ้าง ชื่อหลักมาดอกไว้นะชะ (ฮา) ไม่พูดไม่จา เอาไว้ปิดทองนะชะ เอาหัวหมูไปบน แล้วก็เอาผ้าแพรไปคลุมไปผูกก็ได้ มันต้องใช้นายเป็นหลัก ยึดนายเป็นหลัก ไม่ใช่ยึดหลักเป็นนาย บางคนก็ยกย่องนาย “โอ้ย! นายของผมนี่เป็นหลักชัยในชีวิตเลยครับ” ไอ้เราก็ดีใจ “หมายความว่าไง” “คือใครวิ่งถึงก่อนก็ได้ ๒ ชั้นครับ”

(ฮา) อันนี้ก็ไม่ไหวแล้วนะ สะ แสดงว่าใช้หลักผิดที่ เพราะฉะนั้นนายที่ดีต้องเป็นผู้บริหารที่ทันสมัย มีหลักประกันให้กับลูกน้อง ให้กับงาน ให้กับส่วนรวม และตัวเองต้องเป็นคนซึ่งยึดมั่นในหลักการ จัดการวิธีการสมัยใหม่ __

๑๓๕ (หินวัฒน์ออกมาหน้าม่าน ไหว้ผู้ชม แล้วร้องเพลง “หลักชัยในชีวิต”) (*) ฝึกปรือชีวิต ให้เป็น ดับร้อนด้วยเย็น อย่าทำตัวเป็นสนโอนอนไปกับลมไหว ชีวิตเรา เราปรุงแต่งมัน ความฝัน เป็นสะพานข้ามไป คงมีเป็นคนเดียวตายเลย เปลี่ยวเหงา หลักชัยในชีวิตต้องมี จะชี้ให้เราก้าวเดิน บนถนนดวงดาวพร่างพร่างแจ่มใส ชีวิตจึงเดินตรงเส้นทาง ความหวังยังมีแววประกาย ในหัวใจยัง พอมีไฟจะฝัน กว่าจะถึงวันนี้ใช้เวลา ไขมาไม่น้อยวัน สิ่งดีงามนั้นไม่ธรรมดา มันทำลายให้ทำ หลัก ชัยในชีวิตคิด ากัน นั่นคือคุณธรรม ไม่ช่วยเหลือใครนั้นสวรรค์ประณามทุกคน (ว่าทำร้ายตัวเอง) (ดนตรี) (ซ้ำ *) (ปรบมือ)

๑๓๕ ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพ อาจารย์สมาน กาญจนะผลิน และอาจารย์ชาลี อินทวิจิตรได้ แต่งเพลงนี้ให้ด้วยความตั้งใจและบรรจงจริงๆเลยนะ สะ ให้เกียรติท่านอีกซักครั้ง ทั้ง ๒ ท่านนะครับ (ปรบมือ) อาจารย์สมานแต่งทำนองนะครับ อาจารย์ชาลีแต่งเนื้อร้อง ผสมผสานเอา อุดมคติ ความคิดของท่าน ของผม ผสมผสานออกมาเป็นทำนองเพลง และเนื้อร้อง ส่วนคุณ ณรงค์ศักดิ์นั้น เป็นผู้เรียบเรียงเสียงประสานทั้งหมด เป็นยังงั้นอะอาจารย์ฝีมือตึกชั้นหนึ่ง สะๆ ใช้ได้ นะสะ ใช้ได้ทีเดียว

๑๓๖ ตอนเมื่อกี้ผมก็พูดเกี่ยวกับเรื่องการจัดการไปแล้วนะครับ มีอีกอันหนึ่งซึ่งนึกได้ คุณแจ๊ค คุณแจ๊คก็คือ ผู้จัดการใหญ่ของสหวิริยาบอกว่า “ถ้าเราทำงานนะสะ หนึ่ง เรามีความกล้าคิด กล้า ทำแบบฝรั่ง สอง ทำงานเป็นทีมแบบญี่ปุ่น สามขยันแบบคนจีน ลี มีน้ำใจแบบไทยเนี่ย งานจะ สำเร็จ” นะ เอา ๔ ซาติมารวมกัน อย่าเอาแบบไทยล้วน ๆนะสะ

๑๓๗ ฝรั่งเนี่ยกล้าคิดกล้าทำ แต่ฝรั่งก็อภัพนะสะ ฝรั่งจะคิดอะไรเป็นวัตถุประสงค์ เป็นเงินหมด ทำ ให้ขาดน้ำใจ

๑๓๘ ญี่ปุ่นเนี่ยทำงานเก่งเป็นทีมดี แต่ญี่ปุ่นก็น่าสงสาร อภัพสะ ไม่มีทรัพยากรธรรมชาติอะ มีแต่ภัยธรรมชาติ

๑๓๙ คนจีนนี่ขยันจริงๆเลยนะสะ ขยันที่สุดนะ แต่ต้องไปตั้งต่างประเทศ เพราะเงื่อนไขใน บ้านเมืองเค้าไม่อนุญาตให้ตั้งได้ มันถูกจำกัดหลายด้าน ก็ไปตั้งต่างประเทศ เช่น ตั้งบ้านเราเนี่ย นะสะ คนจีนนี่ขยัน อยู่ที่ไหนขยัน เปิดร้านค้าขายนี้ทั้งปีไม่มีวันหยุด ยกเว้นไฟไหม้สะสะ (ฮา)

๑๔๐ ส่วนไทยนี่น้ำใจดี มีน้ำใจดี ยืดหยุ่นได้ ถ้าเอามารวมกันทั้ง ๔ อย่าง จะดีมาก แล้วถ้าจะ ให้ดีที่สุด ต้องมีหลักชัย หรือหลักคุณธรรมเข้าไปเกี่ยวข้อง คือมีความยุติธรรม รู้จักเป็นผู้เสียสละ เป็นผู้ให้บ้าง

๑๔๑ หลักคุณธรรมนั้น พุดง่าย ๆก็คือยืนอยู่ในจุดที่ถูกต้อง จุดที่เป็นประโยชน์ของส่วนรวม เราจะได้บ้างก็ไม่เป็นไร แต่ว่าอย่าไปเบียดเบียนส่วนรวม เบียดเบียนผู้อื่น นะครับ แล้วควรจะเป็น ผู้เสียสละบ้าง วางตัวดี น่ารักทั้งต่อหน้าและลับหลัง ทั้งมีคนเห็นไม่มีคนเห็น รู้จักไม่รู้จัก เราก็ น่ารักของเรา

๑๔๒ บรรดาผู้ที่สะสมประกาศนียบัตร สะสมโล่เกียรติคุณเนี่ย ผมฝากข้อคิดนิดนึง โล่เหล่านั้นก็ดี ประกาศนียบัตรก็ดี แต่อะไรที่ดีกว่านั้นก็คือ สิ่งที่ท่านปฏิบัติ แล้วคนเค้าเห็น นะฮะ แล้วมันไปกองอยู่ตรงนั้น ตรงใจเค้าเนี่ยครับ อันนี้ลบไม่ได้เลยนะฮะ ตลอดชีวิตเลย ยิ่งใหญ่กว่าแผ่นป้าย แผ่นกระดาษหรือโล่ เงิน หลายสิบหลายร้อยอันรวมกัน คือสิ่งที่ท่านได้กระทำซึ่งเป็นคุณธรรมเป็นความดี น่ารัก น่านิยม สิ่งนั้นสำคัญกว่าใบรับรองใดๆทั้งสิ้น วางตัวให้ดี มีหลักการดำรงชีวิตที่เหมาะสม อย่าหมกมุ่น อย่ามัว

๑๔๓ บางคนมัวจ้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมัวลูกเขาเมียใครนี่ไม่เว้นนะ ไม่สนใจคิดด้วย ข้อไหนก็ช่างเถอะ ขอให้ได้มั่ว แล้วมีความสุข แล้วแก้ตัว อู้หู! ไปชุนๆ บางทีทำเค้าท้อง ถึงท้องผมก็รับอะ ดีกว่าพระบางองค์อีก ไปว่าพระนะฮะ (ฮา) โอ้ย! บาปจริงๆเลยนะฮะ (ฮา) เค้าเรียกอย่างหนานะฮะ อย่างหนา (ฮา) แถวดอนเมืองนะอย่างหนา บางคนนี่ทุกอย่างครบเลย ทั้งมวย หวย ม้า กัญชายุยาเสพติด ทุกอย่างครบเลย ชีวิตก็แย โดนอัดอยู่เรื่อย ลูกก็ดำ เมียก็ดำ

๑๔๔ มีคนนึงไปเจอขอตานนึ่งทุกช่ออยู่ที่สะพานลอย ประตูน้ำ มอมเซียวนะ อู้หู! ทั้งสี ทั้งผม ทั้งเง้า ทั้งเสื้อ ทั้งฝุ่นนี่สีเดียวกัน ให้ ๑๐ บาท “เฮ้ย! ไอ้น้อง กินเหล้ารีเปล่า” “ไม่ครับ” “สูบบุหรี่รีเปล่าเรอะ” “ไม่สูบลุยครับ” “เทียวบาร์ เทียวคลับมั่งป่าว” “ไม่เลยครับ” “เทียวผู้หญิงรีเปล่า” “ไม่ละครับ” “เฮ้ย! ไปบ้านเราหน่อยดิ” แล้วก็จับใส่ท้ายรถปิคอัพ แล้วไปโยนไว้นอกสถานบ้าน แล้วเรียกเมียมาดู บอก “นี่น้องมาดูซิ ไอ้คนไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่เทียวบาร์เทียวคลับ ไม่เทียวผู้หญิง มันเป็นอย่างเงี้ย เห็นป่าว” (ฮา พรบมือ) ไปชุนๆนะฮะ

๑๔๕ บางคนนี่ ทำชั่วตลอดชีวิต ถาม “ไม่กลัวตกรบข้างเธอ” บอก “ไม่กลัว” “ทำไมไม่กลัว” “ตกรบเพื่อนเยอะดี” (ฮา) คือสวรรค์เนี่ยหนา เค้าบอกมันไม่ค่อยมีคนดี ขึ้นไปไม่มีเพื่อนร่วมรุ่นไปอะ ถ้าอยู่รุ่นนี้คงมีเพื่อนร่วมรุ่นเยอะ โอ้โฮ! ลูกเขาเมียใครไม่วายไม่เว้น ยิ่งเค้ามีครอบครัวแล้ว ก็ไปยุ่งกับเค้าอีก มันตื้นตันดี excite ดี แอบขโมยเค้ากิน

๑๔๖ (ร้องเป็นทำนองเพลง) “มีผิวแล้วพี่ก็รัก เพราะเธอรู้ออกไม่หนักอกไม่หนักใจ อยากได้ทุนหัวทั้งๆที่ผวยังไม่ตาย บอกอย่างไม่อายว่าอยากได้เต็มทน เมื่อวันนี้น้องแต่งงาน พี่คว้าวานไปยืนขวางถนนหวังฟันเจ้าบ่าวที่เค้าแห่มา ก็กลัวจะโดนอาญาเลยพินหมาแทนคน” (ฮา พรบมือ)

๑๔๗ บางทีก็ คือไอ้เรื่องอย่างนี้มันก็ มันก็ต้องมีนะฮะวิสัยปูดุชุน แต่อย่าให้มันมากเกินไป นะฮะนี่ผมไม่ได้อิจจาใครนะฮะ ของผมก็พอสมควรละนะฮะ (ฮา) แต่อยากตึงนิดนึง อยู่ใกล้พระเนี่ย ท่านสอนเราดี คือถ้าไปหมกมุ่นมาก งานตก สังคมตก เพื่อนฝูงก็ไม่ค่อยอยากคบค้าสมาคม แล้วก็ร่างกายก็ทรุดโทรม มันไปได้อย่างเสียหลายอย่าง ไปไม่ถึงดวงดาวก็แล้วกัน เอาอย่างนี้แล้วกันนะ มันบักโกรกเกินไป โทรม ชูบ อย่าว่าแต่ดวงดาวเลย ไปวิมานฉิมพลีก็ไปไม่ได้นะฮะ ไปได้อย่างมากก็แค่ปีบอินน์นะฮะ (ฮา)

๑๔๘ (ร้องเป็นทำนองเพลง) “ฉิมพลีพี่พินาศ หมดโอกาสเสียแล้วกา ก็ ร่างกายครุฑไม่ค่อยดีเวลานี้กำลังระบม หมดสุขหมดสวาทหมดโอกาสเสียแล้วครุฑผม มันคุดคูไม่ค่อยสู้ลม ที่ครุฑนอนชมก็เพราะกา ก็ ฉิมพลีพี่พินาศ หมดโอกาสเสียแล้วกา ก็ ร่างกายครุฑไม่ค่อยดี เวลานี้กำลังระบม หมดสุขหมดสวาท ครุฑแทบขาดเสียแล้วครุฑผม มันคุดคูไม่ค่อยสู้ลม ที่ครุฑนอนชมก็เพราะ

กาถิ" (ฮา พรบมือ) (ทินวัฒน์เดินไปตีมน้ำ ที่โต๊ะหน้าเวที มีภาพสไลด์หลวงพ่อบุญญาชั้นที่ฉากหลัง) พระไปแล้วร้องได้ (ฮา พรบมือ)

๑๔๙ (ภาพสไลด์ของหลวงพ่อบุญญาชั้นที่ฉากหลัง) โอ!นึกว่าไปแล้ว ขอประทานโทษ เมื่อกี้ท่านบอกว่าจะกลับอะ เมื่อกี้หลวงพ่อบอกผมว่าจะกลับไง ผมก็ไม่ทราบ ก็เลยเล่นเพลงตลกไปหน่อย

(ทินวัฒน์สนทนากับหลวงพ่อบุญญาผ่านทางสไลด์ เกี่ยวกับเรื่องความร้อนกายร้อนใจ วิธีแก้ให้ถามตนเอง ถ้าทุกข์แล้วเราได้อะไร ก็ไม่ควรไปทุกข์ ส่วนเรื่องการหลงลืม ต้องมีสติคอยกำหนดจิตอยู่เสมอ เรื่องหลักชัยในชีวิตทางพุทธศาสนา คือต้องตั้งปัญหาถามตัวเองว่าเกิดมาทำไม มีชีวิตอยู่เพื่ออะไร สิ่งที่ดีที่สุดที่ควรทำคืออะไร และได้ทำสิ่งนั้นแล้วหรือยัง เรื่องการทำงาน ไม่ใช่ทำงานเพื่อเงินแต่เพียงอย่างเดียว แต่ต้องทำงานให้สนุก เป็นสุขที่ได้ทำงาน นอกจากนี้ยังพูดเรื่องกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วเป็นเรื่องทางใจ ไม่ใช่เรื่องวัตถุ ในเรื่องการเมือง นักการเมืองควรมีอุดมการณ์ประจำใจว่า ทำงานเพื่องาน ทำหน้าที่เพื่อหน้าที่ เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแก่ส่วนรวม และพูดเกี่ยวกับเรื่องเหตุการณ์นักศึกษาเผาตัวตายว่า เป็นการกระทำที่รุนแรงเกินไป ตั้งสัจจะในทางที่ผิด ไม่มีหลักการสอนใจที่ถูกต้อง และเรื่องตึก ๘๐ ปีที่กำลังสร้าง ยังต้องการเงินเพื่อซื้อเครื่องใช้ภายในตึก แต่ก็มีคนนำมาให้เรื่อย ๆ และลงท้ายด้วยการกล่าวคำอวยพรที่วัฒน์)

๑๕๐ กราบขอบพระคุณครับ หนังสือหลวงพ่อบุญญาผมขอเลยได้มั้ยฮะ ที่เอามา ดีมาก (พรบมือ) โอ้!บ๊าวบเดียว หนังสือบ๊าวบเดียว (ทินวัฒน์เปิดหนังสืออ่านทำเสียงเหมือนหลวงพ่อบุญญา) ความรู้สึกทางเพศนั้น (ฮา) เป็นเพียงความรู้สึกบวบเดียว บ๊าวบเดียว โอ้โห!หลวงพ่อบุญญาผมบ๊าวบหลายบวบแล้ว (ฮา) เลยตามเลยแล้วกันนะหลวงพ่อบุญญา

๑๕๑ ตอนท้ายนี้อยากจะฝากท่านเป็นข้อคิดการมคมสำหรับแก้ปมปัญหาชีวิตและงาน อยู่ด้วยกันอีกซักครู่ละครับ ปีนี้ก็มีของมาฝากท่าน รวบรวมเรียบเรียงจากคนโน้นคนนี้เอามาผนวกกันเข้า แล้วก็เอาฝากท่าน ท่านจะได้ประหยัดเวลาในการไปค้นคว้าหาตำรับตำรา ผมเอามาให้ท่านเสร็จเลย นะฮะ จดไม่ได้ จำไม่ทัน ก็ออกไปสั่งวีดีโอได้เลยนะฮะ ช่างนอกนะฮะ ก่อนจะกลับ

๑๕๒ ข้อที่หนึ่ง เค้าบอกว่า อย่าเอาปืนใหญ่ไปยิงแย้ นี่สำนวนใหม่นะฮะ สำนวนเดิมเค้าบอกอย่าเอาดาบไปขุดดิน นะฮะ สำนวนของละดินเค้าบอกว่า เป็นพญาชสารอย่าคิดอ่านจับหนู คือเป็นคนใหญ่คนโตเนี่ย อย่ามาทำงานกระจุกกระจิกเล็ก ๆ น้อย นะฮะ ปืนใหญ่เนี่ยอย่าไปยิงแย้ ข้อหนึ่ง

๑๕๓ ข้อที่สอง เค้าบอกว่า ไม้แข็งย่อมต้องขวานคม จริง ๆ แล้วมันมาจากคำเต็มว่า ไม้สูงย่อมต้องลมแรง ไม้แข็งย่อมต้องขวานคม ไม้สูงย่อมต้องลมแรงนี้มันอยู่ในทอล์คโชว์ไปแล้ว นี่ไม้แข็งย่อมต้องขวานคม คือ ถ้าแข็งมาก็ต้องเจอขวานคม ๆ นั่นใครก็ตามที่ทำตัวมูทะลุ ดูเด็ด ดูดั้น บ้าบิ่น ยอมหักไม่ยอมงอ เปรี้ยงบ้าง ท้าทายเค้าไปทั่ว ก็ต้องโดนขวานละนะฮะ (ฮา) อันนี้เป็นเรื่องปรกติ ไม่ใช่เรื่องผิดปกติ ช่วยไม่ได้ ต้องรู้จักอ่อนน้อมถ่อมตัวบ้าง ให้มันสมกับฐานะหน้าที่ ให้มันน่าเคารพเลื่อมใส ไม่ใช่ดูแล้วมัน คนเค้าเค้าก็หมั่นใส่ไปหมดแหละ พอมีอะไรเกิดขึ้น เค้าก็สมน้ำหน้านะฮะ นี่ผมไม่ได้อะไรใครเลยนะฮะเนี่ย (ฮา) ผมว่าไปตามหลักคำสอนต่าง ๆ ที่ผมได้มา

๑๕๕ ข้อที่สาม เค้าบอกว่า ร้อยลี้ต้องมีก้าวแรก ร้อยลี้ต้องมีก้าวแรกนี่เป็นคำจิ้นนะชะ แล้ว ดร.ทรงศักดิ์ เอาพารเนี่ยเอามาใช้ในชีวิต แล้วก็สั่งสอนลูกๆหลานๆว่าจะเริ่มต้นทำงานใหญ่ ต้องเริ่มจากเล็กๆไปก่อน ท่านถึงได้ทำงานใหญ่ ประสบความสำเร็จนะชะ ดร.ทรงศักดิ์และครอบครัว กรุณายินห์น้อยได้มั้ยครับ ผมขอขอบคุณท่านนะครับ (ปรบมือ) ทั้งลูกทั้งสะใภ้ นะครับ สะใภ้ ด้วยครับ ยินห์หมด แหม!ดูชิมามหุดบ้าน ยินห์แค่นี้เอง ลูกชาย๓ ลูกสาว ๑ ลูกสะใภ้๓ ลูกเขย๑ พ่อแม่มาครบเลย ร้อยลี้ต้องมีก้าวแรก

๑๕๕ ข้อต่อไป เค้าบอกว่า เป็นพยัคฆ์เพียงวันเดียว ดึกว่าเป็นลูกแกะตลอดชาติ อันนี้ก็ดีนะ เป็นพยัคฆ์เพียงวันเดียว ดึกว่าเป็นลูกแกะตลอดชาติ นะเราขอเรายังใหญ่บ้างนะครับ ชักวันหนึ่งก็ยังมี ดี ดึกว่าเป็นลูกแกะเป็นลูกจ๊อกเค้าตลอดชีวิต อันนี้ไม่คุ้ม นะ

๑๕๖ ข้อที่ห้า เค้าบอกว่า จงทำวันนี้ให้ดีที่สุด เอ้อ! Do the best you can today อันนี้ได้จาก อาจารย์ผมเอง อาจารย์ผมชื่อเดล คาลเนกี อาจารย์แพทย์หญิงลัดดาวัลย์ ศรียานนท์ ประธาน ศูนย์พัฒนาบุคลิกภาพสอนเรื่องนี้มา ๑๙ ปีแล้ว บอกจงทำวันนี้ให้ดีที่สุด และวันพรุ่งนี้ มะรินนี้ มันจะดูแลตัวของมันเอง ถ้าวันนี้มันดีมันก็ดีทุกวันนะครับ รุ่งขึ้นมันก็วันนี้อีกนะชะ ทำดีเรื่อยไป นะ Do the best you can today วันที่เหลือๆมันจะดูแลตัวของมันเอง นะชะ อันนี้ข้อสี่ อ้า! ข้อห้า

๑๕๗ ข้อหก ข้อที่หก เค้าบอกว่า กฎแห่งการชนะทุกซ์ที่สมบูรณ์ที่สุดในโลก นะชะ กฎแห่งการชนะทุกซ์ที่สมบูรณ์ที่สุดในโลก คือ สวดมนต์ชะ คือสวดมนต์ บ้านเราอาจจะเรียกว่าแผ่เมตตาก็ได้ อันนี้ตรงกันหมดนะชะ หังพุทธ คริสต์ อิสลาม ลิกซ์ พุดตรงกันหมดเลย ว่าอะไรที่ดีที่สุดในโลก ชนะความทุกซ์ คือทำสมาธิ หรือสวดมนต์ หรือแผ่เมตตา จะทำให้เราหมดห่วงหมดกังวล หมดความทุกซ์ และก็คิดถึงตัวเองน้อยที่สุด คิดถึงคนอื่นมากขึ้น และจะมีการ ความรู้สึกว่าให้อภัยนะ ครับ

๑๕๘ นี่คือสาระที่ผมฝากท่านวันนี้ นะครับ มีทั้งหมด ๖ ข้อนะครับ เดี่ยวจะมีอีกข้อหนึ่งสุดท้ายเลย หนึ่งในก็คือ อย่าเอาปับใหญ่ไปยิงแย้ สอง ไม้แข็งย่อมต้องชวาเนคม สาม ร้อยลี้ต้องมีก้าวแรก สี่ เป็นพยัคฆ์เพียงหนึ่งวันดึกว่าเป็นลูกแกะตลอดชีวิต ห้า_ ะไรนะ ะไรนะ ทำวันนี้ให้ดีที่สุด ครับ ขอขอบคุณมากครับ ผมแกล้งลองภูมิท่านนะชะ (ฮา) แล้วหก กฎแห่งการชนะทุกซ์ที่สมบูรณ์ที่สุดในโลก คือ สวดมนต์ prayer นะชะ สวดมนต์ แผ่เมตตา เพื่อจะได้เกิดความรู้สึกสงบ พอจิตสงบแล้ว ก็เกิดความสุข คือปัญญา นะครับ สงบ แล้วก็จะมีปัญญา แต่ถ้าท่านทำทุกอย่างที่กล่าวแล้วนะ ครับ ก็ยังทุกซ์ ยิงวิตก ยิงกังวล ยังไม่สามารถที่จะสลัดความกังวลออกไปได้ นะครับ ผมกราบเรียน ท่านว่า วิธีสุดท้ายเลยนะชะ ดีที่สุดเลยนะชะในการชนะทุกซ์ ไม่ใช่ฆ่าตัวตายนะชะ นอนซะ นอนเลย นอนเลย หมดเรื่อง นะชะ (เดินหายเข้าจากไป ปรบมือ)

๑๕๙ (หินวิวัฒน์ออกปรากฏตัวในกลุ่มผู้ฟัง) อยู่ที่นี่ครับ ยังไม่ตายล่ะครับ อย่าเพิ่งกลับนะชะ (หินวิวัฒน์เดินขึ้นเวที) ขอเวลาอีกนิดเดียวครับ แนะนำทีมงานหน่อยครับ แสดงมา ๔ ปีแล้ว เล่นคนเดียวไม่มีใครรู้ว่าคนเห็นเหนื่อยกับงานทอล์คโชว์มีมากมายขนาดไหน เห็นเหนื่อยกันเกือบ ร้อยชีวิตนะครับ คนแรกคือ ผู้กำกับการแสดงครับ คุณนิเวศน์ กันไทยราษฎร์ครับ (ปรบมือ) คนที่สองนะครับ ผู้กำกับเวทีครับ คุณสุรศักดิ์ ศิวะนาวินครับ (ปรบมือ) เทคนิคพิเศษที่ผมลอยตัวหายไปแล้ว ดร.แมน รัตนพิทักษ์ครับ (ปรบมือ) สไลด์มัลติวิชั่นทั้งหมดโดยอาจารย์สยาม เอี่ยม

พิชัยฤทธิ์ครับ (ปรบมือ) ผู้ช่วยผู้กำกับเวทีครับ คุณสมัชชา ไยมาครับ (ปรบมือ) จาก เวทีนะ ครับ อาจารย์สมโภชน์ ฉายาเกษตริณ ออกมาหน่อยครับอาจารย์สมโภชน์นะ (ปรบมือ) จริง ๆ มี มากกว่านี้นะครับอาจารย์สุไลมาลย์ด้วย วิดีโอทั้งหมดที่จัดมาก่อนและก็จะทำให้ท่านทีหลัง สเปคตรัมมีเดียครับ คุณวรุธ จันทศิริครับ (ปรบมือ) ดนตรี แสงสี คุณวินัย พันธรักษ์ครับ (ปรบมือ) เรียบเรียงเสียงประสานเพลงทุกเพลงจากฝีมือของคุณรงค์ศักดิ์ อิ่มเจริญครับ (ปรบมือ) กำกับเวทีอีกท่านหนึ่ง คุณทรงศักดิ์ ทับทันครับ คุณทรงศักดิ์ครับ (ปรบมือ) ไม่ทราบว่า คุณชินกรอยู่ตรงนี้รึเปล่าครับ อยู่มั๊ยครับ กลับไปแล้วนะอะ คุณชินกรเป็นคนซ้อมร้องเพลงเสภาให้ นะ ปรบมือส่งท้ายให้คุณชินกรด้วยละกันนะครับ (ปรบมือ) แล้วก็วงดนตรีทั้งหมดนะครับ ปรบมือทั้งหมดเลยนะครับทั้งวงเลยนะครับ (ปรบมือ) แล้วก็ยังมีคนสำคัญอีกคนหนึ่งครับ ต้องไปรับ แต่งหน้า แต่งกาย คุณมาลีรัตน์ มฤคพิทักษ์ครับ (ปรบมือ)

๑๖๖ พบกันใหม่ในการแสดงหอศิลป์ครั้งที่ ๖ ขอบพระคุณผู้อุปการคุณทุกท่าน รวมทั้งผู้ให้ ค่าอุปถัมภ์รายการทุกท่านนะครับ ตามที่มีรายชื่ออยู่แล้วในกระดาษ์ อำโนแผ่นสุจิตระนะครับ หวังว่าท่านคงจะติดตามการแสดงของเราต่อไป ขอบพระคุณทุกท่านครับ สวัสดีครับ

ภาคผนวก ข

ตารางแสดงองค์ประกอบต่างๆในปริจเฉททอล์คโชว์ของทีนิวส์ มฤคพิทักษ์

ตารางที่ ๑๕ โครงสร้างโครงเรื่องทลัดไปรวดเร็ว “พลิกคุดคำห้าเอ”

การหักททย	การปูพื้นเรื่อง		บทเ้าใจ	การสรุป
	การกรัน	การแจ้งเข้าเรื่อง		
สังเกตจากคำหักททย “สวัสดี”	ใช้ประโยคคำถามที่ไม่ต้องการ คำตอบ	ใช้ฐาประโยคเพื่อแสดงการเริ่ม เรื่องว่า “ในช่วงแรกนี้เราจะคุยกัน เรื่องว่า...” แล้วตามด้วยหัวเรื่องที่ จะพูดต่อไป	ดำเนินต่อเนือมจากโครงสร้งไขสำททย ปูพื้นเรื่อง	สังเกตจากถ่ำว่า “เพราะ ฉะนั้น”
กล่าวระบุดลุ่มผู้ฟัง	ดำเนินต่อเนือมจากคำหักททย	ปรากฏอีกในส่วนเนือเรื่อง	แบ่งออกเป็นบทตอนย่อยๆ ได้อีกหลาย ตอน	สรุปใจความที่ได้กล่าวมา แล้วและร้องเพลงสรุปความ
			แต่ละส่วนที่ประกอบกันเป็นเนือเรื่องมัก แยกจากกันโดยดูจากหน่วยททยภาษา ประเภทต่างๆ	กล่าวถ่ำอวยพร
			ใช้เรื่องเล่า ซึ่งเป็นเหตุการณ์ในชีวิตและ เรื่องตลก	
			มีการแนะนำ หรือหักททยผู้ฟังและผู้ สนับสนุนรายการ และการพักครั้งเวลา	

ตารางที่ ๑๖ โครงสร้างปริศนทอล์คโชว์ชุด “วิถีชีวิต”

การเปิดรายการ	การทักทาย	การปูพื้นเรื่อง		เนื้อเรื่อง	การสรุป
		การเกริ่น	การแจ้งหัวเรื่อง		
ร้องเพลง	สังเกตจากตัวทักทาย “สวัสดี”	ใช้ประโยคคำถามที่ไม่ต้องกรอคำตอบ	ใช้รูปประโยคเพื่อแสดงการเริ่มเรื่องว่า “วันนี้จะขอฟุดเรื่อง...” แล้วตามด้วยหัวเรื่องที่จะฟุดต่อไป!	ดำเนินต่อเนื่องจากโครงสร้างในส่วนของ การปูพื้นเรื่อง	สังเกตจากคำเรียกขานผู้ฟัง “คุณครับ”
		ดำเนินต่อเนื่องจากตัวทักทาย	ปรากฏอีกในส่วนเนื้อเรื่อง	แต่ละส่วนที่ประกอบกันเป็นเนื้อเรื่อง มักแยกจากกันโดยดูจากหน่วยทางภาษาประเภทต่างๆ	สรุปใจความที่ได้กล่าวมาแล้ว/ให้ข้อเสนอแนะ และ ร้องเพลงสรุปความ
				แบ่งออกเป็นตอนสั้นๆ ได้อีกหลายตอน	
				ใช้เรื่องเล่า ซึ่งเป็นเหตุการณ์ในอดีตและเรื่องตลก	
				มีการแนะนำ หรือทักทายผู้ฟัง และการพักครั้งเวลา	

ตารางที่ ๑๗ โครงสร้างปริจเจทออลด์โซวชูด “ชีวิตมิใช่มาแข่งปลา”

การเปิดรายการ	การหักทหาย	การปูพื้นเรื่อง		เนื้อเรื่อง	การสรุป	การแนะนำทีมงาน	บทส่งท้าย
		การเกริ่น	การแจ้งหัวเรื่อง				
ร้องเพลง	สังเกตจากคำหักทหายว่า “นมัสการ” (การแสดงครั้งนี้มีพระภิกษุมาร่วมชมการแสดงด้วย)	ใช้ประโยคคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ	ใช้รูปประโยคเพื่อแสดงการเริ่มเรื่องว่า “วันที่เราจะแสดงกัน 5 ตอนนะครับ ตอนแรกคือ...” แล้วตามด้วยหัวเรื่องที่จะพูดต่อไป	ดำเนินต่อเนื่องจากโครงสร้างในส่วนการปูพื้นเรื่อง	สรุปใจความที่ได้กล่าวมาแล้ว และให้ข้อคิด	สังเกตจากการกล่าวระบุชื่อและหน้าที่ของทีมงานแต่ละคน	กล่าวคำขอบคุณผู้ฟัง
	กล่าวระบุกลุ่มผู้ฟัง	ดำเนินต่อเนื่องจากคำหักทหาย	ปรากฏอีกในส่วนเนื้อเรื่อง	แต่ละส่วนที่ประกอบกันเป็นเนื้อเรื่องก็แยกจากกันโดยดูจากหน่วยความภาษาประเภทต่างๆ			กล่าวระบุกลุ่มผู้ฟัง
				แบ่งออกเป็นตอนย่อยๆ ได้ลึกหลยตอน			กล่าวคำกล่าวสังเกตจากคำว่า “สวัสดี”
				ใช้เรื่องเล่าซึ่งเป็นเหตุการณ์ในชีวิตและเรื่องตลก			
				มีการแนะนำ หรือหักทหายผู้ฟังขอบคุณผู้สนับสนุนรายการ และการพักครึ่งเวลา			

ตารางที่ ๑๘ โครงสร้างปริจเจททอล์คโชว์ชุด “ชีวิตสดใสในโลกสีเขียว”

การเปิดรายการ	การปูพื้นเรื่อง	เนื้อเรื่อง	การสรุป	การแนะนำทีมงาน	บทส่งท้าย
ร้องเพลง	พูดถึงสภาพหรือเรื่องราวทั่วไป	ดำเนินต่อเนื่องจากโครงสร้างในส่วนการปูพื้นเรื่อง	สังเกตจากคำเรียกขานผู้ฟัง ได้แก่ “ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพ”	สังเกตจากการกล่าวระบุชื่อ และหน้าที่ของทีมงานแต่ละคน	กล่าวคำขอบคุณผู้ฟัง และผู้ให้การสนับสนุนรายการ
	ใช้ประโยคคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ	แต่ละส่วนที่ประกอบกันเป็นเนื้อเรื่องมักแยกจากกันโดยดูจากหน่วยทางภาษาประเภทต่างๆ	ยกคำกล่าวของนักปราชญ์มาสรุป และให้คำแนะนำให้ปฏิบัติ		กล่าวคำอำลา สังเกตจากคำว่า “สวัสดี”
		แบ่งออกเป็นบทตอนย่อยๆ ได้อีกหลายตอน	กล่าวคำอวยพร		
		ใช้เรื่องเล่าซึ่งเป็นเหตุการณ์ในชีวิตและเรื่องตลก	ร้องเพลง		
		มีการแนะนำ หรือทักทายผู้ฟัง และการพักครึ่งเวลา			

ตารางที่ ๑๙ โครงสร้างปริจเฉททอล์คโชว์ชุด “ชีวิตคนไทย ปี ๒๐๐๐”

การเปิดรายการ	การปูพื้นเรื่อง	เนื้อเรื่อง	การสรุป	การแนะนำทีมงาน	บทส่งท้าย
ร้องเพลง	การเกริ่นเรื่อง	ดำเนินต่อเนื่องจากโครงสร้างในส่วนการปูพื้นเรื่อง	กล่าวขอบคุณผู้ฟัง	สังเกตจากการกล่าวระบุชื่อและหน้าที่ของทีมงานแต่ละคน	กล่าวขอบคุณผู้ฟัง
เชิญชวนให้ผู้ฟังร้องเพลงพร้อมกัน	ดำเนินต่อเนื่องจากการเปิดรายการ	แต่ละส่วนที่ประกอบกันเป็นเนื้อเรื่องมักแยกจากกันโดยดูจากหน่วยทางภาษาประเภทต่างๆ	ยกคำกล่าวของนักปราชญ์มาสรุป		กล่าวคำอำลา สังเกตจากคำว่า “สวัสดี”
		แบ่งออกเป็นบทตอนย่อยๆ ได้กึ่งหลายตอน	ร้องเพลงสรุปความ		
		ใช้เรื่องเล่าซึ่งเป็นเหตุการณ์ในชีวิตและเรื่องตลก			
		มีการแนะนำ หรือทักทายผู้ฟัง ขอขอบคุณผู้สนับสนุนรายการ และการพักครึ่งเวลา			

ตารางที่ ๒๐ โครงสร้างปริิฉเลททอศคโห่วชุด “เศรษฐกจพอเพยง เลยงชวตยงย่น”

การเปิดรายการ	การทักทาย	การปูพื้นเรื่อง		เนื้อเรื่อง	การสรุป	การแนะนำทีมงาน	บทส่งท้าย
		การเกริ่น	การแจ้งหัวเรื่อง				
ร้องเพลง	กล่าวคำขอบคุณผู้ฟัง	การเกริ่นเรื่อง	กล่าวถึงหัวเรื่องหลักของการแสดงอย่างชัดเจน	ดำเนินต่อเนื่องจากโครงสร้างในส่วนก เรปูพื้นเรื่อง	สรุปใจความที่ได้กล่าวมาแล้ว/ให้คำแนะนำเพื่อให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม/ยกคำกล่าวของนักปราชญ์มากล่าวและร้องเพลงสรุปความ	สังเกตจากการกล่าวระบุชื่อและหน้าที่ของทีมงานแต่ละคน	กล่าวคำทอคุณผู้ฟัง
	ยกคำกลอนสั้น ๆ มากล่าว	ดำเนินต่อเนื่องจากคำทักทาย	ปรากฏอีกใน ส่วนเนื้อเรื่อง	แต่ละส่วนที่ประกอบกันเป็นเนื้อเรื่องมักแยกจากกันโดยดูจากหน่วยทางภาษาประเภทต่าง ๆ			กล่าวระบุกลุ่มผู้ฟัง
				แบ่งออกเป็นบทตอนย่อย ๆ ได้อีกหลายตอน			
				ใช้เรื่องเล่าซึ่งเป็นเหตุการณ์ในชีวิตและเรื่องตลก			
				มีการแนะนำหรือทักทายผู้ฟัง และมีการขอบคุณผู้ให้การสนับสนุนรายการแทรก			

ประวัติผู้วิจัย

นางสาววิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ เกิดวันที่ ๒๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๗ ที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับสอง สาขาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร นครปฐม ในปีการศึกษา ๒๕๓๘ และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๐